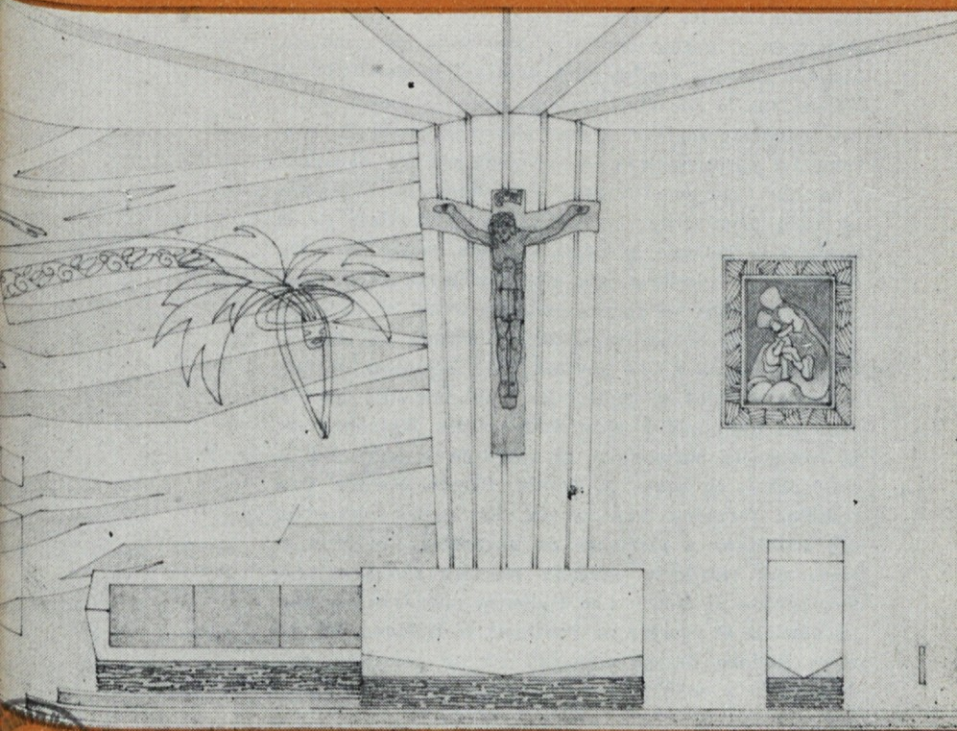

59964

duhovno življenje

la vida espiritual
maj 1974 - 41. letnik

Eslovenia durante la segunda guerra mundial

Después del golpe militar en Belgrado (fin de marzo de 1941) que rechazó la política neutralista del príncipe-regente Pavel y proclamó la adhesión a los aliados occidentales, los alemanes ocuparon a Yugoslavia en pocas semanas. Durante el primer bombardeo murió el más prestigioso dirigente político esloveno, Dr. Kulovec. Meses antes había fallecido el Dr. Korošec, de modo que los eslovenos entraron en los años más difíciles de su historia, carentes de un dirigente político experimentado. El Dr. Miha Krek, sucesor de Kulovec, se exiló junto con el gobierno yugoslavo. En aquel entonces, los nazis y los comunistas eran aliados. Estos últimos con su propaganda derrotista y antioccidental y con actos de sabotaje, hicieron todo lo posible para provocar el derrumbe de Yugoslavia, lo que efectivamente ocurrió. Ambas grandes potencias del Eje se repartieron el territorio esloveno. La parte norteña fue ocupada por los alemanes y la otra, por los italianos. Los alemanes, siguiendo un plan preconcebido, proyectaban germanizar de la noche a la mañana la parte ocupada, según la orden de Hitler: "Hacedme esta tierra alemana otra vez!" A los eslovenos les fueron quitados todos los derechos y se prohibió el uso de su idioma. Pronto los ocupantes movilizaron a los jóvenes; los intelectuales fueron encarcelados y enjuiciados, especialmente los sacerdotes que habían sido desde siglos forjadores de la conciencia nacional, y al resto de la población la trasladaban en masa a Bosnia, Servia, Polonia y a trabajos forzados a Alemania. En lugares despoblados instalaron a alemanes de Besarabia. En 1942 la parte del territorio ocupada por los alemanes, fue incorporada al Reich. Los italianos anexionaron su parte, dándole el nombre de Provincia di Lubiana. El sistema italiano de opresión fue, en un principio, más disimulado y astuto.

ZGRADILI SMO CERKEV MARIJE POMAGAJ

Od leta 1945 naprej gradi naša begunska skupnost svojsko vejo na deblu svetovne Kristusove Cerkve. Po 29. letih pa je dogradila tudi vidni izraz duhovnosti vernikov — tvarno Cerkev iz kamna, opeke, železa ter človeškega uma in rok. Resnično je bila tudi ta tvarna zgradba grajena skozi celih 29 let. Moremo celo reči, da je iz več cerkva vzknila nova osrednja cerkev. Vetrinjska cerkev, taboriščne kapele zgrajene iz neobdelanega lesa ali preostale pločevine druge svetovne vojne; vojaški šotori ali predelana baraka, ki je še za časa prve svetovne vojne bila krov sestradanim vojnim ujetnikom; la-dijske kapele in pozneje sposojene cerkve od gostoljubnih argentinskih redov; pa zopet baraka in na predzadnji postaji kletišče; vse to je bila različno oblikovana misel, nikdar izruvana iz srca begunca, nikdar spokojna — misel o skupnem svetišču, ki naj povelja na zunaj naš skupni izvor, ki se je spočel v majskih dneh petinštiridesetega leta in ki naj bo naročje naših skupnih namer, katerih obzorje je skrito v božji Previdnosti. Dozidati cerkev je bilo le zadnje in najkrajše obdobje v rasti in zore-

nju temeljne zamisli. Potujoča begunska družina je nosila to zamisel skupaj s podobo Marije Pomagaj z Brezij. Kjerkoli je bila naša romarska kolona prisiljena počivati, v Vetrinju, Lienzu, Špitalu, Monigu, Forliju, Senigalliji, Serviglianu, Bariju, Barletti, Riccioneju, Bagnoliju in še drugod, povsod je bila Mati božja zadovoljna z istim krovom, pod katerim je ustavil korak slovenski protikomunistični begunec.

Pod vsakim zakloniščem smo si tudi zagotavljali, da bomo svoji Materi in svojemu rodu zgradili lepši in stalnejši dom. Dolga begunska pot je prispela na vrh in kot nekdanji naši očetje, ki so postavljali cerkve na vrhove slovenskih gora, tako mi v tej ravninski deželi postavljamo cerkev Mariji Pomagaj na časovnem vrhu naše poti. Verovali smo leta in leta v ta trenutek in zaradi verovanja smo doživeli na sebi božji čudež — slovensko ljudstvo gradi Kristusu, Cerkvi in sebi nova, svetišča, ki niso rojena iz ponosa in razkazovalnosti, temveč iz hvaležnosti in neskaljenega verskega prepričanja.

Zgradili smo cerkev — graje-nju Cerkve ni konca nikoli. Prvo le lažje, drugo zahteva od nas mnogo več kot misli, denarja in časa. Cerkev iz snovi je potrebna duhovni Cerkvi, ni pa nujna za njeno bivanje. Do sedaj nam je bila dana božja milost, da smo kljub pomanjkanju tvarnega svetišča ohranjali živa duhovna svetišča. Vnaprej nam je skrbeti za cerkev in Cerkev, da se ne bi zgodilo, da tempelj iz kamna ne bi bil v službi gradnje Kristusovega telesa, ki smo mi, udje duhovne Cerkve.

Cerkev more biti vogelni kamen našega občestva ali tudi kamen spotike. Vogelni kamen je izbran vzeti iz trdne skale, izklesan, vzdani na določenem mestu in kraju

in hrani v sebi namene, ki mu jih je vklesal zidar, da more biti nositelj močne stavbe. Kamen spotike leži brez namena, zdaj na sredi zdaj na kraju poti, kamor ga pač kdo porine, z vtisnjenimi kletvinami tistih, ki so se ob njem spotaknili.

Da bo cerkev iz snovi tudi temeljni kamen duhovne Cerkve, mora versko občestvo skrbeti, da bodo kamni živi in topli. Stavba bo živa, dokler bomo mi živi udje Kristusove Cerkve; dokler bo cerkev naša potreba. Kamni bodo topli, dokler bomo mi cerkve veseli. Potreba in veselje pa se bosta ohranjevala, dokler bo slovenski rojak v tej deželi veroval in želel svoje bogočastje opravljati na slovenski način in v zvezi s slovenskimi sorojaki. Vera nam je ena in ista, izražanje verovanja različnih narodov pa je različno. Cerkev bo domača, dokler se bodo v njej prelivali glasovi slovenske besede in slovenskega petja, dokler bo v njej rojak pred Bogom v slovenski drži; dokler bo okrasitev delo slovenskega čutenja.

Svetišče se ne zida za en dan, temveč za dobo, dokler traja potreba, nato se po sodobnem pojmovanju proda za poslovno podjetje ali se spremeni v muzej. Marija pomagaj, da se to nikdar ne bi pripetilo cerkvi Marije Pomagaj.

-nr-

MARIJA V ŽIVLJENJU NAŠEGA NARODA

Češčenje Marije, božje Matere, je važen, najlepši del slovenske zgodovine. Že tedaj, ko so se Slovenci pokristjanili, so začeli zaupno častiti Marijo. V veselih in žalostnih dnevih so se ji priporočali. K njej, ki je Zmagalka krivih ver, so se zatekali naši predniki posebno tedaj, ko je bila v času protestantizma in turških napadov, v nevarnosti njihova vera. Marija jim je vedno odpirala svoje materinsko srce, sprejema-

la usmiljeno njihove prošnje, jih zvesto spremljala na njihovi težki nevarni življenjski poti in jim neutrudljivo delila svojo pomoč in ljubezen.

Vse Mariji posvečene cerkve in božje poti, njene kapelice in njena znamenja na slovenski zemlji, njeni prazniki, meseci, šmarnična in rožnovenska pobožnost, skupna romanja v domovini in v tujini so zgovorni dokazi velikega zaupanja našega naroda v Marijo, bo-

Začetna šolska maša v novi cerkvi Marije Pomagaj (foto Marko Fink)

žjo in našo mater, našo zvesto spremljevalko, pomočnico, tolažnico in kraljico. Dodajmo še vse spomenike, kipe, podobe in slike, posvečene Mariji; knjige, ki so jih o njej napisali slovenski pisatelji; vse slovenske pesmi, ki opovajo in poveličujejo Marijino slavo, pa bomo spoznali, da je življenje našega naroda neločljivo združeno z Marijo. Ko bi z naše slovenske zemlje odstranili vse Marijine cerkve, kapelice, vse njene kipe in slike, vsa njena znamenja; knjige ki pišejo o njej, uničili njene pesmi; zatrli njene praznike, pobožnosti in molitve, bi naša slovenska zemlja postala nesrečen dom, iz katerega so pravkar odnesli najbogatejši del naše zgodovine in našega slovenskega življenja.

Brezje

Brezje v domovini so velikega pomena za vse verne Slovence, ker so žarišče in središče pobožnosti do Marije Pomagaj.

Na kraju, kjer so danes Brezje, je prej stala preprosta cerkva sv. Vida. Bila je podružnica župnije Mošnjc. Njen stranski oltar je bil posvečen sv. Antonu Puščavniku. Mošenjski župnik Urban Ažbé je že leta 1800 dal postaviti novo stransko kapelico in jo posvetil Mariji Pomagaj. Na steno je dal naslikati posnetek Cranachove Marije Pomagaj.

Leta 1814 pa je slovenski slikar Leopold Layer v ječi naredil zaobljubo, da bo naslikal Mariji novo podobo, če ga bo rešila iz ječe. Marija je njegov pogoj spolnila. Rešila ga je ječe. Tedaj je tudi slikar Layer spolnil svojo zaobljubo. Naslikal je čudovito lepo podobo Marije Pomagaj. Marija drži v naročju svojega Sina. Njene in Jezusove oči, polne usmiljenja in dobrote, gledajo na nas in nas spremljajo, kamor koli gremo.

Ta Layerjeva slika je v slovenskih srcih budila vedno večje zaupanje v Marijo Pomagaj. Vedno več Slovencev je prihajalo na Brezje. Začela so se čudežna uslišanja in ozdravljenja. Toda še več ko telesnih je Marija na Brezjah izprosila dušnih ozdravljenj. Za duše romarjev, ki so v vedno večjem številu prihajali na božjo pot, je v začetku skrbel mošenjski župnik s pomočjo drugih duhovnikov. Pozneje je ljubljanski škof dr. Anton Bonaventura Jeglič 9. oktobra 1898 blagoslovil samostan, kjer so se naselili očetje frančiškani, ki še danes skrbé za to največjo slovensko božjo pot. Temeljni kamen za novo, veličastno cerkev Marije Pomagaj na Brezjah pa je že 9. oktobra 1889 blagoslovil tedanji ljubljanski škof dr. Jakob Missia. Cerkev je pomagal zidati ves slovenski narod. Na praznik rožnovenske Matere božje, 7. oktobra 1900, pa jo je dr. Jakob Missia, ki je bil

tedaj že goriški nadškof, posvetil.

Ljubljanski škof dr. Anton Bonaventura Jeglič, ki je sklenil že ko je prevzel ljubljansko škofijo, da bo vodil Slovence po Mariji k Jezusu, je na angelsko nedeljo, 1. septembra 1907, ob navzočnosti velike množice Slovencev in Slovenk s krasnima zlatima kronama kronal Marijo Pomagaj in božje Dete v njenem naročju. S tem je ves slovenski narod opozoril, naj Marijo Poma-

gaj na Brezjah izbere za svojo kraljico.

Že pred drugo svetovno vojno je prihajalo že okoli 200 tisoč romarjev vsako leto na Brezje. Ko so med prvo svetovno vojno naši moške in fantje odhajali na bojišče, so jim žene in sestre dajale v spomin svetinje in podobice Marije Pomagaj. Večkrat so potovale peš na Brezje, da bi jim izprosile srečno vrnitev; če bi pa to ne bila volja božja, srečno večnost.

V maju cveto
v Sloveniji
šmarnice.
Z njimj krase
Marijine podobe

Ves čas so žene in dekleta molile rožni venec, vmes pa prepevale Marijine pesmi. Ko so na vso moč utrujene prišle zvečer na Brezje, si niso privoščile ne primerne hrane ne potrebnega počitka. Vso noč so prečule, prepevale Marijine pesmi in molile za može in brate, ki so bili na bojnem polju.

Na Brezje so potovali Slovenci še na druge načine: z vlakom, na vozovih, v zadnjem času tudi z avtomobili.

Toda romarji niso prihajali samo iz Gorenjske, Dolenjske in Notranjske, ampak tudi iz Štajerske, Koroške, Gorice in Trsta. Vsako leto je prišlo na Brezje veliko štajercev. Večkrat so ti romarji vso noč prečuli v molitvi, navdušeno prepevali Marijine pesmi, opravili sv. spoved, drugi dan zgodaj zjutraj pa se udeležili sv. maše in prejeli sv. obhajilo. Utrujeni, toda srečni, potolaženi, polni upanja so se s svetinjcami, podobicami in drugimi spominki Marije Pomagaj na Brezjah vračali domov. Te spominke so dali domačim in jim pripovedovali, kaj so doživeli na romanju.

Tudi vestfalski in ameriški Slovenci so večkrat prišli obiskat Marijo Pomagaj na Brezjah. Ameriški Slovenci so skupaj z drugimi slovenskimi romarji 26. julija 1931 na Brezjah prosili ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana, da bi tudi v ljubljanski škofiji začeli uradni postopek, da

bi bil véliki misijonar, škof Friderik Baraga razglašen za blaženega.

Marija potuje po Sloveniji

Kmalu potem je tudi Marija Pomagaj začela romati po Sloveniji. Od 28. do 50. junija 1935 je bila v Ljubljani pokroviteljica evharističnega kongresa. Na poti tja in nazaj so jo Slovenci in Slovenke izredno lepo sprejemali in jo navdušeno pozdravljali. Spomladi leta 1941 je Marija drugič zapustila Brezje in se pred nemško silo umaknila na Trsat. Dve leti je ostala tam. Ko je bil naš narod v največji stiski, se je vrnila s Trsata. Dne 29. maja 1943 je spremljala spokorno procesijo na Rakovnik. Drugi dan ob desetih dopoldne je škof dr. Gregorij Rožman po pridigi med svojo škofovsko mašo pred milostno podobo Marije Pomagaj slovesno posvetil sebe, ljubljansko škofijo in svoj trpeči slovenski narod Marijine-mu brezmadežnemu Srcu.

Marija Pomagaj je potem štiri leta ostala na oltarju sv. Dizma v ljubljanski stolnici in s svojo materinsko ljubeznijo združevala, dvigala in tolažila žalostna in potrta slovenska srca. Šele 15. junija 1947 se je vrnila nazaj na Brezje med gorenjske goré in planine, odkoder razliva med Slovence domá, v zamejstvu in v tujini dragocene zaklade svoje materinske dobrote in ljubezni.

Marija med begunci in izseljenci

Ko so v začetku maja množice slovenskih beguncev, med katerimi smo bili tudi mi, začeli zapuščati domove in odhajati na Koroško, da bi rešili vero in življenje, so vzeli s seboj v tujino tudi podobe in slike Marije Pomagaj z Brezij. Vse begunce, tiste, ki so bežali v Avstrijo, in tiste, ki so šli v Italijo, je spremljalo izredno zaupanje v Marijo Pomagaj. Pred njenimi podobami so zlasti iskali tolažbe, očetje in matere tistih sinov in mlade žene tistih mož domobrancev, ki so jih tuje oblasti izročile na koncu maja 1945 komunističnim voditeljem v Jugoslaviji.

V vseh taboriščih v Avstriji in Italiji, kjer je bilo več slovenskih beguncev, so s pomočjo slovenskih duhovnikov poskrbeli za kapelo in v glavni oltar postavili sliko Marije Pomagaj z Brezij.

Tako so bila skoraj vsa slovenska begunska taborišča male Brezje. Materinsko srce Marije z Brezij je združevalo slovenske begunce v eno družino in jim dajalo moč, da na težki begunski poti niso omagali.

Podobe, slike Marije Pomagaj z Brezij so jih tudi spremljale iz begunskih taborišč preko morja v dežele, kjer so se stalno naselili. Tako smo slovenski izseljenci v Argentini imeli lepo sliko Marije Pomagaj najprej v leseni, potem v zidani kapeli Slovenske hiše. Zdaj jo imamo v novi cerkvi Marije Pomagaj.

Rožmanov zavod v Adrogué

Adrogué v provinci Buenos Aires v Argentini je kraj, ki je važen zato, ker so tu semeniške Brezje. V zidani kapeli je zelo lepa slika Marije Pomagaj z Brezij. Naslikal jo je rajni mladi slikar

Podoba
Marije
Pomočnice
kristjanov,
katere praznik
obhajamo
24. maja

Marijan Koritnik. Tu je tudi zavod škofa dr. Gregorija Rožmana, ki vodi mlade slovenske fante po Mariji h Kristusu.

Tudi v cerkvi Marije Pomočnice v Don Boskovem zavodu je nov marmornat oltar, ki ga je moronski škof dr. Mihael Raspanti 3. januarja 1960 posvetil Mariji Pomagaj. Slovenci iz okolice se radi sem zatekajo po pomoč.

Slomškov dom in Pristava

Slovenci, ki so se naselili v Ramos Mejía in okolici, so prinesli iz Špitala na Koroškem v Argentino lepo sliko Marije Pomagaj, ki jo je naslikal, kakor pripovedujejo, slikar Jerina v begunstvu. Pred to sliko so imeli slovenski begunci v Špitalu božjo službo. To sliko so izročili tedanjemu dušnemu pastirju za Slovence v tem kraju, gospodu Janezu Kalanu. Ta je prosil župnika v Ramos Mejíi, da bi smel namestiti to podobo na vidnem mestu v stranski kapeli na desni strani velikega oltarja. Župnik je to rad dovolil. Ko je bila slika Marije Pomagaj postavljena na svoje mesto, so se Slovenci začeli zbirati pred njo, jo krasiti in se njenemu varstvu priporočati. Ker je bila ura za božjo službo prezgodnja, je rajni dušni pastir Janez Kalan začel delati na to, da bi smel imeti redno službo za Slovence v Slomškovem domu. Do-

segel je uspeh. Nepopisno je bil srečen, ko je pred to sliko Marije Pomagaj prvikrat maševal samo za Slovence.

Slovenci radi obiskujejo božjo službo v Slomškovem domu. Marija Pomagaj jih s svojim Sinom blagoslavlja in združuje v eno božjo družino.

Lep posnetek podobe Marije Pomagaj z Brezij imajo tudi na Slovenski pristavi, kjer se zbira jo ob nedeljah in praznikih k božji službi Slovenci s Castelarja, Morona in iz drugih bližnjih krajev.

Luján

Luján je največja argentinska Marijina božja pot. Tja romajo vsako leto drugo nedeljo v maju Slovenci v Argentini. V kapeli, desno od glavnega oltarja je našla svoje zavetje slika Marije Pomagaj, ki je delo rajnega slikarja Marijana Koritnika. Tu sprejema, uslišuje in tolaži slovenske izseljence, ki pridejo sami ali v majhnih skupinah k njej. Na glavnem slovenskem romanju drugo nedeljo v maju pa spremlja podoba Marije Pomagaj na prestolu našo mogočno procesijo, v kateri jo nosijo slovenski fantje.

Mendoza

Slovenci, ki so se po prihodu v Argentino naselili v Mendози, so že 3. decembra 1950 ustoličili

podobo Marije Pomagaj na stene božjepotne cerkvice v samotnem kraju Challao. Skoraj vsi Slovenci vsaj enkrat v letu obišejo Marijo Pomagaj v tej cerkvici in jo prosijo pomoči in varstva zase in za svoje domače.

Ameriške Brezje v Lemontu

Ameriške Brezje v Lemontu so velikega pomena za versko življenje naših izseljencev v Severni Ameriki. Preden so slovenski izseljenci zapustili svoje domače in svojo domovino, so se navadno šli posloviti tudi k Mariji na Brezje. Zavedali so se, da bodo zelo potrebovali njenega varstva na poti in v tujini. Zato so Marijo Pomagaj že pred 50. leti prosili: „Za nami pridi, Marija!“

Marija je njihovo prošnjo spomnila. Spomladi leta 1924 so se v Lemontu naselili slovenski frančiškani. Prvo leseno cerkvico v čast Marije Pomagaj je postavil pater dr. Hugo Bren. Milostno podobo v Lemontu je naslikal frančiškan pater Blaž Farčnik. Ko je bil škof dr. Anton Bonaventura Jeglič na evharističnem kongresu v Chicagu, je obiskal tudi ameriške Brezje v Lemontu. Tam je 27. junija 1926 slovesno kronal milostno podobo Marije Pomagaj. Meseca julija 1926 je bil tu vseslovenski katoliški shod, ki je zelo pospešil delo, da bi bil Baraga proglašen za blaženega. Leta 1954 je bil v Le-

montu marijanski kongres, ki je v srcih ameriških Slovencev razvnel in poglobil češčenje Matere božje in ljubezen do nje. Na ameriških Brezjah v Lemontu je ljubljanski škof 3. julija 1955 slovesno obnovil posvetitev Marijineму brezmadežnemu Srcu in izročil Mariji Pomagaj dve krasni knjigi s podpisi slovenskih izseljencev, razkropljenih skoraj po vsem svetu, s katerimi sebe in pa svoje posvečuje Marijinemu brezmadežnemu Srcu in se izroča jo posebnemu varstvu Marije Pomagaj. Ameriške Brezje v Lemontu so res središče in žarišče Marijinega češčenja za slovenske iz-

Romanje v Lujanu

seljence v Severni Ameriki. Posebno vabljive in privlačne točke zanje so: Rožnovenska dolina z rožnim vencem sedmerih Marijinih radosti, kip fatimske Matere božje s krono in Lemontski grič, kjer so 23. novembra 1959 pokopali vélikega Marijinega apostola, ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana.

Očetje frančiškani so se pa tudi zavedali izredne važnosti dobrega slovenskega tiska za naše izseljence. Zato je že pater Kazimir Zakrajšek začel izdajati mesečnik Ave Maria, ki je že leta 1958 obhajal petdesetletnico, odkar izhaja. Frančiškani izdajajo vsako leto tudi Koledar Ave Maria. Teh koledarjev je izšlo 45.

Slov. kapela v Washingtonu

Preden se poslovimo od Severne Amerike, ne smemo pozabiti, da so ameriški Slovenci v narodnem svetišču v Washingtonu, ki so ga zgradili ameriški škofje na čast Brezmadežni, ob tisočletnici pokristjanjenja, Bogu v zahvalo in Slovencem v ponos, postavili zelo lepo kapelo. Na steni te kapele je slika Marija Pomagaj, na podstavku pod njo pa napis: „Marija Pomagaj z Brezij, prosi za nas.“

Ko je slovenski duhovnik Jurij Trunk star 100 let, zagledal to sliko, je zapisal besede: „Dragi slovenski rojaki! Ko nam je gospod Vital Vodušek prinesel sem v A-

meriko podobo brezjanske Matere božje za Slovensko kapelo v Washingtonu, nam je prinesel del domovine. Pozdravljena, Mati božja z Brezij! Ti si nam domovina. Naj vsem rojakom Slovencem deli milosti iz Slovenske kapele v Washingtonu.“ Tako imajo tudi Slovenci v glavnem mestu Severne Amerike svoje Brezje.

Kanada

V Torontu v Kanadi so slovenske kanadske Brezje. Slovenci v Kanadi so že med drugo svetovno vojno mislili na svojo slovensko cerkev. Po drugi svetovni vojni se je v Torontu in drugod v Kanadi naselilo veliko novih slovenskih naseljencev. Potrebovali so slovenskega duhovnika. Ko je prišel med nje lazarist dr. Jakob Kolarič, mu je torontski nadškof kardinal Mc Guian zaupal skrb za slovenske vernike. V začetku je bila božja služba za Slovence in Hrvate v cerkvi Marije Čenstohovske samó dvakrat, trikrat na mesec, pozneje pa je bila nekaj časa vsako nedeljo. Po zaslugi škofa Gregorija Rožmana so pa slovenski izseljenci od 1. adventne nedelje 1949 imeli vsako nedeljo in vsak praznik božjo službo v najstarejši cerkvi Karmelske Matere božje, ki jo vodijo redemptoristi.

Tedaj so pa slovenski verniki sami dali pobudo za novo slovensko cerkev v Torontu. Nadškof

in kardinal je upošteval to pobudo in dal dovoljenje za novo cerkev in za novo samostojno slovensko župnijo. Prvi župnik je bil dr. Jakob Kolarič. Že 10. februarja 1953 je začel voditi samostojne župnijske knjige. Začeli so zidati cerkev. Delo je hitro napredovalo. Na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja 1. 1954 je za sklep Marijinega leta škof dr. Gregorij Rožman ob sedmih zvečer že opravil prvo sveto mašo. Dne 19. decembra 1954 je bil slovesen blagoslov nove slovenske Marijine cerkve. Milostna podoba Marije Pomagaj je delo frančiškanskega slikarja patra Blaža Farčnika. Tako imajo vsi Slovenci v Kanadi v Torontu svoje kanadske Brezje z Marijo Pomagaj, ki jim deli svojo pomoč in varstvo v težavah in nadlogah.

Slovenska cerkev v Buenos Airesu

Slovenci v Argentini imamo že novo cerkev, ki je posvečena Mariji Pomagaj in našim žrtvam. Imamo nove Brezje. Zato težko pričakujemo njenega slovesnega blagoslova. Čutimo, da posebno v tujini potrebujemo matere, ki nas bo učila živeti, moliti, delati in trpeti. Želimo, da bi Marija Pomagaj v cerkvi Slovenske hiše združevala vse Slovence v Argentini v eno božjo družino, ki bo vedno enega srcá in enega duhá, kakor so bili prvi kristjani.

Gregor Mali

MOLITVENI NAMEN ZA MAJ

Splošni: Molimo, da bi sredstva družbenega obveščanja pospeševala resnico in ljubezen.

Misijski: Molimo, da bi družbena občila pospeševala posebno duhovne dobrine v azijskih deželah „Trejtjega sveta.“

Pavel VI.:

„Ljubil me je...“

Ko se nekdo začne resno zanimati za Jezusa Kristusa, ga ne more več pustiti. Zmeraj mu še manjka kaj spoznati, še kaj povedati o njem, in vedno še ostane večina nespoznana in neizražena. Sv. Janez evangelist ravno v tem prepričanju sklene svoj evangelij: „Je pa še mnogo drugega, kar je storil Jezus; in ko bi se vse to popisalo vsako posebej, mislim, da bi ves svet ne obsegal knjig, ki bi jih bilo treba napisati.“ (Jn 21, 25).

Kristus je z nami tako bogato in globoko združen — in mi z Njim—, da smo v vesti dolžni ga vedno bolj spoznavati in ljubiti.

V šoli pri sv. Pavlu

Če bi nas vprašali, katera je osrednja misel krščanske vere, kaj bi odgovorili?

Pojdimo v šolo k sv. Pavlu in vprašajmo njega za odgovor.

To že vemo, da sta dve vprašanji nerešljivi za naš razum. Prvo je, da je krščanstvo **verski pojav**. To pomeni, je most, ki se pne med

dvema bregovoma, tesno povezanima med seboj, čeprav neskončno različna — Bog na eni strani in človek na drugi. In drugo vprašanje je, da je krščanstvo kot **verski pojav** tudi **skrivnosten pojav**.

Za odgovor poiščimo dva stavka v pismih sv. Pavla.

Bog, pravi sv. Pavel, ko piše Kološanom, mi je zaupal nalogo, da dopolnim božjo besedo in oznanim „skrivnost, ki je bila skrita od vekov... to je namreč Kristus pri vaš, upanje slave... (1,26).

Drugi navedek, ki tudi pojasnjuje, kaj je vsebina razodete skrivnosti, vzemimo iz prvega pisma Korinčanom, v katerem beremo, da je krščansko oznanilo razodetje večne božje skrivnosti za odrešenje sveta (gl. 1 Kor 2, 6—7).

In v čem je ta skrivnost, ki se je ob dopolnitvi časov razodela v človeški zgodovini? To je skriv-

nost Ljubezni! Ljubezen, skrita za kulisami na odru vidne narave, kjer „nas gledajo zvezde“, a kjer je tudi Oče, ki je v nebesih, kjer je Bog, „bogata v usmiljenju zaradi svoje velike ljubezni, s katero nas je ljubil...“ (Ef 2, 4) in kot pripominja evangelist sv. Janez, „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje“ (Jn 3, 16).

Kristus mora biti središče pozornosti

Skrivnost krščanstva je vseodrešujoča **božja** ljubezen in torej tudi **Kristusova**, kateri „me je ljubil in dal zame samega sebe“ (Gal 2, 20). To je vera, ki jo je ustanovil Jezus Kristus: vera, ki ima svoj začetek v neskončni božji dobroti in svoj višek v Jezusovi daritvi na križu, kjer je postal žrtev za naše zveličanje.

Učlovečenje, jaslice, dosežejo svoj cilj v odrešenju — na križu. To sta dve skrivnosti, ena skrivnost življenja in druga, skrivnost smrti, obe pa nepogrešljiva sestavna dela velike drame o večni Ljubezni.

Kot je Kristus glavni igralec te edinstvene in neponovljive drame, tako bi moral biti do konca sveta središče pozornosti človeških src (gl. Ef 1, 10).

To, da nas je Bog prvi ljubil

(1 Jn 4, 10) in da je Kristus dal samega sebe v odkupnino — to je bistveni značaj in svojski znak naše vere, to je nagib, da tudi mi odgovorimo z našo ljubeznijo (2 Kor. 5, 14): „Vnema nas ljubezen Kristusova“.

Prejmite naš apostolski blagoslov.

Pismo "Duhovnemu Livljenju"

Ob nedeljah sem že večkrat opustila mašo. Nisem bila razpoložena zanjo. Ko sem potem enkrat šla k spovedi, mi je duhovnik moje ravnanje potrdil kot pravilno: kadar ne čutim nobene potrebe po maši ali pa nisem prav razpoložena zanjo, jo lahko opustim. Zato se te opustitve nedeljskih maš tudi nisem več spovedovala, ampak sem naslednjo nedeljo mirno šla k obhajilu. Pa še nekaj me odbija od opravljanja verskih dolžnosti: ravnanje enega mojih staršev. Vsako nedeljo je pri maši, izven cerkve pa ob vsaki priliki govori proti veri, Cerkvi in duhovnikom. Po drugi strani imam pa neko prijateljico, ki ne hodi več v cerkev, pa je srčno dobra in iz njenih ust ni slišati žal besede proti nikomur.

S.

Draga S.!

Tvojega opuščanja nedeljske maše ne odobravam. Bolj kot tebe pa dolžim tistega duhovnika, ki ti je dal takšno navidezno svobodo. V tem primeru ti duhovnik ne posreduje cerkvenega nauka in ga zato ne smeš imeti za svojega vodnika. Pravilen nauk je drugačen in upam, da ga tudi ti poznaš; težko smo obvezani biti vsako nedeljo in zapovedan praznik pobožno pri sveti maši. Takšen je cerkveni zakon, ki ga do sedaj še nobena cerkvena oblast ni odpravila ali spremenila. Res je le, da se slišijo glasovi, da bi Cerkev morda sčasoma to zapoved nekako omilila — kako in kaj, nihče ne ve — a do sedaj velja še v celoti dosedanji cerkveni zakon. Tudi sam poznam neka duhovnikov, ki bi se radi imeli za zakonodavce ali pa vsaj za avtentične razglagalce cerkvenih zapovedi. Če nas učijo kaj, kar je proti cerkvenemu nauku, so slepci in če slepec slepca vodi, oba padeta v jamo.

Potem pa govoriš, da včasih nisi dobro razpoložena za mašo, da nič ne čutiš pri maši, ali pa vsaj nič posebnega. Na to ti odgovar-

jam: dolžnost je treba izpolniti brez ozira na to, v kakšnem razpoloženju se ravno nahajam. Čutna in čustvena pobožnost niso odvisne od nas, pa tudi niso prav nič bistveno potrebne za pravo bogočastje. Izpolnitev dolžnosti kot takšna je zadeva volje, podprte od božje milosti, ne pa naših čustev, našega razpoloženja. Se mar na drugih področjih svojega življenja ravnamo predvsem po razpoloženju? Ali greš v šolo ali pa na tvoje poklicno delo samo takrat, kadar se čutiš za to razpoloženo? Potem je možno, da te kmalu odslove iz šole ali pa iz službe. Pa če bi tvoja mama doma kuhala takrat, kadar bi bila za to čustveno razpoložena, ne vem, če bi pri vas jedli trikrat na dan. In tako dalje!

Če to dokazovanje brez težav razumeš, ko gre za vsakdanje naše dolžnosti, ti ne bo težko razumeti, da je tudi na verskem področju tako. In še predvsem na verskem področju, ki je od vseh najbolj važno. Potem pa se da nekaj razpoložena za mašo tudi ustvariti. Če bi tvoja mama mislila samo na to, koliko jo stane neprestano kuhanje, ne bo seveda posebno dobro razpoložena za to delo. Če pa med kuhanjem misli na to, kako bo naredila veselje svojim dragim domačim, ko bodo lačni prišli iz šole ali pa iz dela, ji bo kuha šla vse drugače od rok in ji bo delo kmalu v veselje. Tako tudi ti! Če se resno zamisliš v to, kaj je sv. maša, če se poskušaš res duhovno vživeti v to, kar se godi na oltarju, potem si težko mislim, da bi ti srce

Nad 40 otrok je nastopilo v igri Desetnik in sirotica, ki jo je za začetek šolskega leta pripravila Slomškova šola (foto Marko Fink)

ostalo povsem mrzlo. Pa če bi se tudi to kdaj zgodilo iz kakršnega koli razloga: tudi tedaj bo tvoja pozorna prisotnost pri sv. maši Bogu všeč, ker bo pač izraz Tvoje zveste ljubezni, ki ne išče svoje tolažbe pri verskem življenju, ampak edinole božjo čast.

Kar zadeva ravnanje enega tvojih staršev, rednega obiskovalca nedeljske maše, zunaj cerkve pa ne ravno dobrohotno razpoloženega do Cerkve, duhovnikov itd., nobeden od naju takšnega ravnanja ne odobrava. Tudi če ima res kaj proti duhovnikom, tega ne bo razglašal na veliki zvon. Še najmanj bo o tem govoril pred svojimi otroki. Kako naj imajo potem ti mladi ljudje, ki tako zelo potrebujejo pomoči v verskih in moralnih krizah svoje dobe, zaupanje do duhovnikov, če jim pa prav starši sami to zaupanje brez potrebe rušijo. Možno bi bilo, da bi starši res kdaj morali spregovoriti tudi resno besedo s svojimi otroci o kakšnem duhovniku. Toda pravilno prikazanje tudi duhovnikove slabosti ne bo vzelo zaupanja v duhovnike kot takšne, kot ga vzame tisto površno in posplošeno govorjenje proti njim. Saj isto velja tudi z ozirom na starše! Če npr. oče ruši pri otrocih zaupanje do matere, s tem da brez potrebe odkriva njene slabosti in napake, potem škoduje vzgoji lastnih otrok.

Končno pa, če moreš, ne oziraj se toliko po drugih. Vršiš svojo dolžnost, tudi če je drugi ne! Tudi v tem se pokaži samostojno! Kdor se le preveč spotika nad drugimi, ima redno sam ranjeno vest. Tudi v Kristusovem času so bili ljudje, ki so slab zgled farizejev in drugih judovskih veljakov hoteli imeti za ščit, za katerim bi se radi skrivali. Pa jim je Kristus dejal: Izpolnajte, kar vam naročajo, po njih zgledu se pa ne ravnajte!

Občuduješ dobroto in poštenost svoje prijateljice, čeprav se je otresla „verskih predsodkov“, kot se danes pravi. Njena srčna dobrota naj ti le bo zgled in vzor, ne pa njena nevera. Če je pustila vero po svoji krivdi, je bolj vredna sočutja kot občudovanja. Človeku brez vere nekaj bistvenega manjka, čeprav tega ne čuti. Vendar je upati, da je tvoja prijateljica le začasno odložila svojo vero, ker je morda še nikdar ni zavestno in osebno sprejela. Težko si mislim, da ne bi v svoji plemenitosti prej ali slej zadela ob najgloblja vprašanja življenja, na katera pa more dati zadovoljiv odgovor le vera. Če bo le iskreno iskala resnico, bo tudi njeno srce začelo čutiti tisto praznoto, ki jo more edino Bog izpolniti. Ali ne bi bilo lepo, če bi ji pri tem mogla pomagati prav ti?

A. Kukovica

NOV OBRED

ZAKRAMENTA SV. POKORE

Kongregacija za bogoslužje je 7. februarja 1974 izdala nov obred zakramenta sv. pokore.

Novi obred predvideva dva načina prejema zakramenta svete pokore: posamič in skupaj.

Spoved posamič

Individualni način, ki je v mnogočem podoben dosedanjemu, je lahko daljši ali krajši. Daljša oblika predpostavlja, da je na voljo dovolj časa. Duhovnik in spovedanec najprej skupaj molita, nato eden od njiju prebere kratek odlomek iz svetega pisma. Sledi spoved, naložitev pokore in primeren pouk ter obuditev ke-

sanja, za katero novi obred prinaša več oblik, ki so vzete iz svetega pisma. Bolj kot sedanji izraža skrivnost odrešenja: usmiljenje Očeta, ki po smrti in vstajenju svojega Sina deli milost sprave, razliva Sv. Duha in po Cerkvi deli odpuščanje grehov. Po odvezi se spovedanec z molitvijo Bogu zahvali za milost odpuščanja, nato ga duhovnik odslovi.

Če dušnopastirski razlogi zahtevajo, je možna tudi krajša oblika. Duhovnik lahko nekatere dele opusti ali skrajša, v celoti pa se ohrani spoved grehov, naložitev pokore, obuditev kesanja, odveza in odslovitev.

Zavoljo
Kristusovega
odrešenja
smo dosegli
odpuščanje
grehov in
spravo
z Bogom

Spoved skupaj

Tudi za občestveni način prejema zakramenta sv. pokore sta dve obliki. Po skupni pripravi sledi v prvi osebna spoved ter osebna odveza, v drugi pa je zaradi važnih razlogov dovoljena splošna odveza brez takojšnje osebne spovedi.

Pri prvi obliki je obred tale. Verniki se zberejo in skupno poslušajo božjo besedo. Po pridigi sledi izpraševanje vesti, ki naj človeku priključ v spomin dolžnosti do Boga, skupnosti (Cerkve) in samega sebe. Skupna je tudi prošnja za odpuščanje, prav tako Gospodova molitev očenaš. Verniki, ki žele prejeti sv. zakrament pokore, nato opravijo osebno spoved pri duhovniku, ta pa jim naloži primerno pokoro ter podeli zakramentalno odvezo. Po končanem spovedovanju je skupna zahvala, blagoslov in odslopitev.

Po drugi obliki je obred podoben prejšnjemu, le da je iz važnih razlogov dovoljena skupna odveza brez takojšnje osebne spovedi. Cerkve je že pred dvema letoma izdala posebna navodila o skupni zakramentalni odvezi. Dovoljuje jo v določenih primerih smrtne nevarnosti in tedaj, ko je zbrano večje število vernikov, ki bi se radi spovedali, ni pa dovolj duhovnikov. Verniki bi tako

brez svoje krivde dalj časa ostali brez zakramentalne milosti oziroma brez sv. obhajila. V tem primeru je nujno, da se spovedanci vsaj splošno obtožijo svojih grehov, se jih kesajo, sklenejo poravnati storjeno škodo ali opustiti grešno priložnost. Vernik, ki se zaveda velikih grehov in je prejel skupno zakramentalno odvezo, mora nato čim preje opraviti osebno spoved ter že odpuščene grehe podvreči sodbi Cerkve.

Cerkve je mnenja, da je taka odveza zlasti nujna v nekaterih misijonskih deželah ter v krajih, kjer je veliko pomanjkanje duhovnikov. Škofovskim konferencam in škofom — ne pa duhovnikom — pa daje možnost, da sami presodijo, ali so tudi v njihovih krajih nujni primeri.

Novi obred prinaša tudi nekatere primere tako imenovanega spokornega opravila, ki naj vernike vzgaja k spokornosti in k spreobrnjenju (za adventni in postni čas, za otroke, mladino in bolnike ter tri splošne oblike spokornega bogoslužja). Ob koncu prinaša vzorec za izpraševanje vesti, in sicer v razmerju do Boga, bližnjega in sebe. Vzorec zelo dobro zajema tiste značilnosti današnjega življenja, ki jih mora kristjan najbolj upoštevati pri oblikovanju svoje človeške in duhovne osebnosti.

Značilnosti obreda

Glavne značilnosti novega obreda bi lahko izrazili v sledečih točkah.

1. Zakrament pokore je zakrament spreobrnjenja in sprave. Od človeka zahteva nenehno spreobrnjenje k Bogu, ki človeka kliče po svoji dobroti in usmiljenju. Beseda „sprava“ hoče poudariti predvsem socialni vidik zakramenta pokore, v katerem se človek spravi ne samo z Bogom, ampak tudi s Cerkvijo, ki zaradi nezvestobe in grešnosti svetih udov trpi. Ta vidik je bil močno v ospredju v spovedni praksi v prvih stoletjih.

2. Cerkev uvaja tako imenovana spokorna opravila ali občestveno obliko prejema zakramenta svete pokore. S tem hoče vernikom pomagati, da se bodo na prejem zakramenta bolj pripravili, da jih bodo spokorna opravila vzgajala v pravem spokornem duhu. Takšna opravila tudi najgloblje izražajo občestveni značaj, ki je doslej bil nekoliko v ozadju. Zlasti naj le temu pripomore branje in premišljevanje svetega pisma.

3. V novem obredu zakramenta svete pokore prihaja do veljave možnost in vrednost osebne pogovora med spovedancem in duhovnikom. Zato je obred, če je dovolj časa, nekoliko daljši. Važno vlogo ima pri tem tudi primeren prostor. Doslej smo bili

več ali manj navajeni le na spovednico. Novi obred daje glede tega škofovskim konferencam svobodo in hkrati naročilo, naj presodijo, kaj je v njihovih okoliščinah najbolj primerno.

Morda bo marsikdo ob novem obredu zakramenta svete pokore nekoliko razočaran. Verjetno je pričakoval več, recimo to, da bi bile dane večje možnosti glede skupne zakramentalne odveze. Vendar samo to ne rešuje vprašanja, kako naj bo zakrament v čim večjo duhovno korist.

Zakrament sv. pokore bo tudi v novi obliki posamezniku in skupnosti toliko v korist, kolikor si bo vsakdo osebno prizadeval za spreobrnjenje in mu bodo v tem prizadevanju tudi drugi stali ob strani v zavesti skupne poklicanosti k svetosti ter odgovornosti drug za drugega in za vso Cerkev.

MI, TU, SEDAJ

V letošnjem letu 1974 poteče nekako 25 let, odkar se je glavni del ideološke ali politične emigracije naselil v Argentini. Naselitev se je pričela sicer že leta 1947 in končala 1950. a moremo reči, da se je glavni del ali večina že izkrčala v buenosaireškem pristanišču nekako do srede 1949.

V svojstvu političnih ali ideoloških emigrantov, nekateri pravijo tudi povojnih izseljencev, si je izbralo hote ali nehote Argentino kot deželo svojega novega bivališča 5.500 oseb. Od teh jih je bilo 5.282 registriranih pri Društvu Slovencev, ostali so pa prišli privatno. (Glej Franc Pernišek, Ob 25-letnici Društva Slovencev, Zbornik 1971/72, Buenos Aires 1973, str. 354). Od registriranih pri društvu je bilo 3.216 moških (61%) in 2.066 žensk (39%). Nad polovico vseh, to je 53%, jih je pripadalo starostni skupini od 20. do 40. leta, naj-lepši dobi življenja.

Pozneje so začele za očeti prihajati tudi družine. Do začetka leta 1955 je prišlo 41 družin s 147 družinskimi člani. (Fr. Pernišek, istotam str. 357). Toliko jih je bilo namreč registriranih pri društvu, nekaj pa jih je prišlo brez društvenega posredovanja. Smemo računati, da je prišlo k svojim očetom približno 200 družinskih članov in s tem bi število povojnih slovenskih emigrantov v Argentini doseglo 5.700 oseb. V naslednjih letih se je nekaj posameznikov in družin izselilo v Avstralijo, Združene države, Kanado in dežele Zapadne Evrope, nekaj pa se jih je vrnilo domov v Slovenijo. Vendar se s temi odhodi prej omenjena številka skupne naselitve ni bistveno spremenila.

Po 25 letih življenja v Argentini si lahko postavimo marsikatero vprašanje, kako je z nami. Veliko jih je. Skušajmo si odgovoriti na eno, ki je osnovnega pomena za naš življenjski obstoj, koliko nas je danes po 25 letih naselitve? Nas je več ali manj? Odgovor nam morejo dati podatki o vitalnih dogodkih ali o naravnem gibanju med nami, v naši skupnosti.

Vitalni dogodki

Vitalni dogodki ali naravno gibanje se nanaša na poroke, rojstva in smrti v neki skupnosti, v tem primeru v naši skupnosti političnih ali ideoloških emigrantov v Argentini.

V nadaljevanju navedeni podatki se nanašajo na zadnjih sedem let naravnega gibanja med nami. Povzeti so po verskem tedniku „Oznanilo“ in se nanašajo na koledarsko leto, to je od prve januarske do zadnje decembrske številke vsakega leta. Že vnaprej je potrebno opozoriti, da ti podatki niso točni, so približni, ker „Oznanilo“ gotovo ne registrira vseh vitalnih dogodkov med nami, a so kljub temu zelo blizu naši realnosti.

V kolikor se navajajo podatki o stanju doma v Sloveniji, so povzeti po Mesečnem statističnem pregledu SR Slovenije št. 10, str. 6—7, Ljubljana 1973. Ti podatki niso primerjalni s tukajšnjimi, a kljub temu nam lahko veliko povedo.

a) Poroke

Zakonske zveze so v teh letih sklepali in s tem ustanavljali nove družine večinoma mladi, ki so bili rojeni v begunstvu in emigraciji. Pri porokah moramo razlikovati, če sta oba novoporočenca Slovenca, ali pa gre za narodno-mešani zakon.

V zakon je stopilo naslednje število slovenskih parov:

leto	porok
1967	16
1968	17
1969	22
1970	11
1971	13
1972	17
1973	14

Kot vidimo, se število porok od leta 1969 zmanjšuje.

Vsako leto je v naši skupnosti tudi vedno več narodnomešanih zakonov. Zaradi boljše preglednosti se ti podatki navajajo tudi po spolu novoporočerca. Narodnomešane zakone so sklenili:

leta	moški	ženske	skupaj
1967	5	1	6
1968	2	7	9
1969	4	3	7
1970	3	6	9
1971	4	4	8
1972	5	8	13
1973	4	10	14

V sedmih letih je sklenilo narodnomešane zakone 27 fantov in 39 deklet. Velik je porast v zadnjih dveh letih.

Med fanti, ki sklepajo narodnomešane zakone, prevladujejo intelektualci, to je z višjo ali visoko izobrazbo. Precej jih je tudi med dekleti.

b) Rojstva

V „Oznanilu“ so registrirani krsti. Ker v naših časih otrok ni več krščen takoj po rojstvu in poteče morda par tednov, je lahko v začetku leta krščen otrok bil rojen v preteklem letu, in ob koncu leta rojeni otrok krščen v naslednjem letu, se ta morebitna razlika z ozirom na časovno realna rojstva nekako izravna.

Tudi v tem primeru se nanašajo podatki na rojstva v slovenskih družinah, to je, kjer sta oba starša Slovenca, in na rojene v narodnomešanih zakonih.

Rojenih v slovenskih družinah je bilo:

leta	moških	ženskih	skupaj
1967	19	28	47
1968	31	30	61
1969	19	19	38
1970	16	17	33
1971	15	18	33
1972	13	15	28
1973	24	22	46

Od leta 1968 število pada, le leta 1973 ponovno zaznamujemo precejšen porast.

V narodnomešanih zakonih so bila registrirana naslednja rojstva:

leta	moški	ženske	skupaj
1967	3	—	3
1968	8	2	10
1969	5	4	9
1970	5	2	7
1971	3	3	6
1972	7	5	12
1973	2	5	7

Pri rojstvih v slovenskih družinah stopi posebej pred oči dejstvo, da se skoraj v vseh sedmih letih rodi več deklic kot fantkov. Ne gre pri tem, da bi bile deklice manj zaželeni, ampak za splošno naravno deistvo, da se rodi več fantkov, ker je potem že med novorojenčki več smrti med fantki in pozneje med moškim spolom, tako da že v določeni življenjski dobi istega letnika in tudi na splošno prevladujejo ženske.

Pri rojstvih v Sloveniji v zadnjih letih je sorazmerje približno 51% fantkov in 49% deklic. Tudi v narodnomešanih družinah prevladujejo fantki skoraj vsa leta.

Ko obravnavamo rojstva, ne moremo tudi mimo dejstva, da med nami prevladuje majhna družina. Povprečno šteje naša družina največ tri otroke, morda nekoliko manj, če se izrazimo v decimalnem številu. Pri skupnosti ali družbi z normalno strukturo prebivalstva, ta številka komaj zadostuje za obdržanje istega števila prebivalstva, če pa naj ima družba porast mora imeti povprečno družina najmanj štiri otroke. Za našo skupnost je to še posebne važnosti.

Za ilustracijo je morda koristno omeniti, da je prišlo med nami leta 1972 približno 4,9 rojstev na tisoč oseb, leta 1973 pa 8 rojstev. V Sloveniji je bilo leta 1971 16,4 rojstev na tisoč prebivalcev, leta 1972 pa 16,7 rojstev.

c) Smrtni primeri

V naši emigracijski skupnosti prevladujejo starejši kljub temu, da je tudi precej mladih. Zaradi starostne strukture ob naselitvi v Argentini imamo sedaj že toliko smrtnih primerov, kot nam povedo naslednje številke zadnjih sedem let:

leta	moški	ženske	skupaj
1967	35	22	57
1968	27	12	39
1969	32	13	45
1970	31	12	43
1971	28	16	44
1972	34	22	56
1973	35	22	57

V zadnjih letih število smrtnih primerov stalno narašča.

Povprečna starost umrlih v letih 1972 in 1973, v kolikor so bili podatki objavljeni v „Svobodni Sloveniji“ ali pa jih je bilo mogoče dobiti iz privatnih virov, je znašala pri moških 63 let, pri ženskah pa 74,73 let. Iz računa tega povprečja so bili izključeni smrtni primeri otrok. V Sloveniji je bilo v letih 1968—69 srednje trajanje življenja za moške 64,83 let in za ženske 72,13. Tukaj so vključeni tudi smrtni primeri otrok. (Statistični letopis SR Slovenije 1972 str. 55).

Med nami je leta 1972 prišlo približno 9,8 smrtnih primerov na tisoč oseb, leta 1973 pa 10 primerov, v Sloveniji pa leta 1971 10,1 primerov na tisoč prebivalcev, leta 1972 pa 10,6 primerov.

d) Naravni prirastek

Naravni prirastek je razlika med rojstvi in smrtnimi primeri v

enem koledarskem letu, ali bolje rečeno: presežek rojstev nad smrtnimi primeri. V našem primeru je ta primerjava naslednja:

leto	rojstva	smrti	naravni prirastek
1967	47	57	— 10
1968	61	39	22
1969	38	45	— 7
1970	33	43	— 10
1971	33	44	— 11
1972	28	56	— 28
1973	46	57	— 11

V zadnjih petih letih naravnega prirastka nimamo več. Več jih je umrlo, kot pa se rodilo. Doma v Sloveniji so imeli v letih 1971 in 1972 6,1 naravnega prirastka na tisoč prebivalcev letno.

Skušajmo si odgovoriti...

Sedaj, ko smo že videli nekaj vitalnih podatkov naše skupnosti, si skušajmo odgovoriti na v začetku postavljeno vprašanje: nas je po 25 letih življenja v Argentini več ali manj? Najbrž nas sedaj še ni manj, ker moramo upoštevati, da je v prvih letih bilo več rojstev kot smrtnih primerov, gotovo pa je, da se postopoma bližamo kritični točki.

Po podatkih, navedenih v „Oznanilu“ 25. 11. 1973, je bilo birmanskih pri birmah v času od leta 1949 do 1971 1584 otrok. Če k temu številu prištejemo birmance iz leta 1973, približno 150, ter 286 rojenih v letih 1967—1973 in odštejemo birmance iz let 1949 in 1952, ki gotovo še niso bili rojeni v Argentini, dobimo številko 1810. Če vzamemo, da ta številka odgovarja 80% realnih rojstev med nami, ker približno toliko otrok obiskuje slovenske ljudskošolske tečaje in približno toliko odstotkov ljudi se udeležuje skupnega življenja, moremo reči, da se je v 25 letih rodilo v naši skupnosti približno 2.200 otrok. Ta številka pa nam tudi pove, da bi se naše število ob naselitvi ob enakem številu rojstev podvojilo v dobrih 70 letih, seveda, če ne bi bilo nobenega smrtnega primera.

Številke govorijo

Res, številke govorijo. Veliko nam povedo in to vsakemu izmed nas. Staremu in mlademu, preprostemu in učenemu, tistemu, ki stoji ob strani v naši skupnosti, in tistemu, ki je na odločujočem mestu. Vedo nam povedati o naši narodni in nravni vzgoji, o naši družini, o skrbi za zdravje in končno nam pokažejo tudi vprašanja pastirstva med nami. Odgovori jim pa lahko vsak v intimnosti svoje vesti in prepričanja.

Avgust Horvat

POGOVOR Z MISIJONARJEM LOVRETOM TOMAŽINOM

Koliko prebivalcev ima Zambija? Ali je prebivalstvo enotno ali pa je razdeljeno na več plemen?

Zambija ima okoli štiri in pol milijona ljudi. Prebivalstvo dežele sestavlja triinsedemdeset plemen, ki govore prav toliko jezikov ali samostojnih narečij. Razmerje med njimi je še kar dobro in to po zaslugi centralne vlade, ki si prizadeva, da bi iz vseh plemen napravila en narod.

Katera je prvotna vera prebivalcev in katere so njene značilnosti?

Zambijci so po svoji stoletni tradiciji animisti. To se pravi, da verujejo, da duše umrlih prebivalcev med njimi in da imajo učinkovit vpliv na življenje živih. Volja duhov je, da potomci živijo po izročilih in navadah prednikov. Če se kdo proti temu kaj prekrši, so duhovi užaljeni in se bodo maščevali s tem, da povzročijo kaj hudega: bolezen, smrt, nesreče, sušo, povodenj ipd. — vse to se zgodi pod vplivom duhov. Zato se duhovi zelo boje, njihovo naklonjenost si skušajo pridobiti s tem, da jih po

P. Lovro Tomažin v misijonu v Zambiji v Afriki

božje časte in jim opravljajo daritve.

Katere težave doživljate predvsem misijonarji pri svojem delu?

Poleg rednih težav, ki jih ima dušni pastir kjerkoli, so pri nas še te-le: različna mentaliteta, kar otežkočuje medsebojno razumevanje, komunikacijo; verski pojmi, ki so nam domači že od otroških let, so njim popolnoma tuji in novi, zato je treba pri pouku, pridiganju in sestankih stalno ponavljati, kar utruja in terja precejšnje mero potrpežljivosti. Evropeju se vedno mudi, hitro reagira, gleda na uro itd.; oni nimajo ure oziroma njihova ura je sonce, ki se zelo počasi premika, čas zanje nima pomena; oni so po tradiciji zelo olikani, a zunanji izrazi te olike so čisto drugačni od evropskih. Treba se je prilagoditi. K težavam lahko dodamo tudi podnebje in malarično bolezen, ki vsakdanje življenje in delo še bolj otežkočata.

Katere so pa okoliščine, ki ugodno vplivajo na misijonsko delo?

Med ugodnimi okoliščinami bi omenil zlasti naslednje: da je misijonar dobrodošel, da se za krščanstvo zanimajo in si želijo postati kristjani; da na splošno niso prenapeteži, nestrpni nacionalisti; da so zelo družabni in gostoljubni, da radi pojejo in sodelujejo pri maši, pri skupnih prireditvah in podobno.

Kakšne metode uporabljate pri misijonskem delu?

Prilagoditi se, kar se le da, mišljenju, navadam in običajem, izrazom olike. Pri razlagi verskih resnic je treba uporabljati primere iz njihovega življenja in okolja itd. Zelo važno sredstvo, da se krščanstvo zakorenini, so verske oz. katoliške organizacije, to se pravi, dati ljudem odgovornost in apostolskega duha pri širjenju božjega kraljestva.

Kakšne so perspektive za misijonsko delo in versko katoliško življenje v prihodnosti?

Jaz sem glede tega optimist, vendar naj najprej omenim negativne elemente: pomanjkanje duhovniških in redovniških poklicev ter slab vpliv zahodne Evrope in ZDA, kar se tiče moralnosti: pijančevanja, spolne razbrzdanoosti in omejevanja rojstev.

Na drugi strani pa imamo v Zambiji versko svobodo in vlada je delovanju Cerkve naklonjena in ga podpira. Na splošno Zambijec ni dovteten za komunizem in prevratne ideje. Presenetljivo je navdušenje starih in mladih za versko življenje in sodelovanje z delom Cerkve.

Vse to nam daje upanje, da se bo Cerkev v Zambiji lepo razvila in utemeljila, posebno še ker se zelo trudimo, da bi vodstvo Cerkve prevzela domača duhovščina ter domači redovniki in redovnice.

MARIJA ROZA BILLART

Ime te žene, ki je šla po poti svetništva v začetku 19. stoletja, kaže na njeno rojstvo v premožni hiši. V resnici pa je Julija Billart (pod tem krstnim imenom je bila najprej znana) okusila najprej prisiljeno uboštvo, katerega se je kasneje tudi sama z ljubeznijo oklenila. Njeni bogati starši so nesrečno obubožali in Julija si je morala v mladih letih trdo prislužiti svoj kruh. Rodila se je 12. julija 1751 v mestecu Cuvilly ob reki Oise (severno od Pariza) in že od 1767 se je sama preživljala. Misel na šolanje je morala opustiti.

Paralitična pri 22 letih

Huje je občutila drugo nesrečo. Ko je spolnila 22 let, ji je močna paraliza poškodovala obe nogi. Kmalu je svoje mnenje o tej nezgodi spremenila. Njen župnik jo je prepričal, da ji je Bog s tem izbral posebno pot k popolnosti. Ker je ljubila knjige in je imela dar nazornega in živahnega pripovedovanja, jo je naprosil, da je začela učiti otroke verouk in zgodbe iz svetopisemskih knjig.

Da bi dosegla res nadnaravne uspehe, ki jih daje Bog s svojo milostjo, je ob župnikovem vod-

stvu vzljubila bogoljubne vaje. Dobila je prisrčno veselje do dobrih del, čeprav je mogla nuditi ljudem le malo časnih daril, zato pa toliko več ljubeznive pozornosti, tolažbe in dobrega nasveta.

Med revolucijo in po njej

Njeno že kar umirjeno življenje se je znova spremenilo ob francoski revoluciji leta 1789 in v naslednji dobi. V duhu tedanje nestrpnosti do vernih ljudi so jo obdolžili, da je skrivala revoluciji nasprotni duhovnike, in so jo pregnali v mesto Amiens.

Tu je čez čas spoznala, da more še več opraviti v blagor duš. V Amiensu se je srečala z mladim Jožefom Varinom, ki je po vrnitvi z vojske 1794 zbiral krščanske može, da z njimi ustanovi družbo presv. Jezusovega Srca. Ko je 1797 postal duhovnik, je vodil posebno skupino duhovnikov, ki so se imenovali „očetje vere.“

Varin je spoznal, da ima Julija bogato notranje življenje. K njej je vodil zanemarjene otroke staršev, ki so med revolucijo in v vojnah izgubili življenje. Julija je pridobila sodelavke in pokazala velike zmožnosti za organizacijo. Čeprav je bila že 22 let skoraj

prikljenjena na posteljo, je 1803 ustanovila po nasvetih očeta Varina družbo za pouk in vzgojo deklie.

Popolnoma ozdravela

Zgodilo se je nato nekaj izrednega: ko je 1804 s sodelavkami napravila redovne obljube, je popolnoma ozdravela. Družba je občutila, da jo Bog sam dobrotno vodi.

Po letu 1805 je Julija, ki si je privzela ime Marija Roza, odšla na potovanje, in kmalu je ustanovila nove hiše svoje družine po predmestjih Amiensu in dalje okrog, zlasti na Flandrskem. L. 1809 je prišla nova preskušnja. Škof v Amiensu je verjel nekim lažnim govoricam in ukazal Mariji Rozi, naj zapusti hišo, katero je družbi sam odprl.

Vse sestre so odšle skupaj z njo in dobile ugodne prostore v mestu Namur. Tam se je škof sam zavzel za družbo in ji nasvetoval primernejšo organizacijo. Družba si je zdaj privzela ime Sestre naše Gospe iz Namurja. Njene naselbine so se množile posebno v Belgiji.

Voditeljica Marija Roza (ali Julija) Billiard se je izkazala tudi za modro vzgojiteljico bolj izobraženih učiteljic, ki jih je v rastočem številu sprejemala v službo. O njej je šel glas, da ji

pomanjkljivo izobrazbo nadomeščajo božji navdihi. Mnogo dejanj se je zdaj zvrstilo, ki so pri ljudeh zbužali prepričanje, da jih ni mogla opraviti brez čudežne božje pomoči. Mnogo prič je zatrjevalo, da so jo videle v zamaknjenosti. Ona sama je trdila samo to, da razmišlja o dobroti Jezusovega Srca, ki se ji vedno bolj odkriva, ona pa spoznava, kako je ta dobrota brezmejna in kako prisrčno čuti z vsakim človekom. V razgovoru z ljudmi je ostala do konca otroško preprosta.

Marija Roza (Julija) Billiard je umrla v Namurju 8. aprila 1816. Po mnogih uslišanjih na njeno priprošnjo so uvedli 1889 svetniški proces in 1906 jo je Cerkev prištela med blažene. V njej lahko gledamo svetnico našega časa, ker je 1969 dosegla že razglasitev za svetnico.

Ljubezen do Marije bo sapa, ki bo razplamtela v živ ogenj žerjavico kreposti, skrito pod pepelom tvoje mlačnosti.

K Jezusu se gre in „vrača“ zmerom po Mariji.

Devica sveta Marija, mati lepe ljubezni, bo umirila tvoje srce, kadar ti bo dalo čutiti, da je iz mesa, če se k njej zatečeš z zaupanjem.

„Pot“

Nekatera krščanska verstva

Priče Jehova

Priče Jehova so najbolj delavna ameriška sekta, ki ima glavno središče v Brooklynu (New York). So pravno priznana družba v USA, v Angliji in Nemčiji. Najprej so se po ustanovitelju imenovali „Usselliti“, ali tudi „Resni raziskovalci biblije“, od svojega kongresa l. 1931 pa nosijo ime „Priče Jehova“ (po Iz 43, 12: Vi ste moje priče, govori Gospod).

Njihovo zgodovino določa v veliki meri vsakokratni prezident sekte.

Priče Jehova je ustanovil Charles Russell (1852—1916). Rodil se je kot sin prezbitarijskih staršev v Pittsburgu v USA. Življenje mu je bilo dosti pestro. 14-leten je bil odpuščen iz šole in je delal v očetovem tekstilnem podjetju. Kmalu se je začel zanimati za sv. pismo. Ob njem je prišel do prepričanja, da je blizu Kristusov prihod, in je začel pod vplivom adventističnih idej svoje nazore objavljati v tisku. 25-leten je izdal knjigo „Trije svetovi ali načrt odrešenja“. V njej loči tri dobe: 1. od stvarjenja do vesoljnega potopa (l. 2370 pr. Kr.); 2. do ustanovitve božjega kraljestva v nebesih (l. 1914 po Kr.); 3. tedaj se je začelo 1.000-letno kraljestvo, ki mu bo sledilo

večno kraljestvo v „novem nebesu“ in na „novi zemlji“.

Za njegov značaj je zanimivo, da je izgubil tožbo proti svoji ženi (l. 1906) in je bil od nje ločen zaradi nezvestobe in krutosti. Prav tako je izgubil tožbo zaradi razžaljenja časti proti časopisu v Brooklynu in je bil pri tem sam obtožen prevare.

Ustanovil je glasilo „Sionski stražni stolp“, za katerega širjenje je organiziral skupino požrtvovalnih prostovoljcev, ki so ga načrtno razpečavali.

Tako se je oblikovala nova verska skupina: imeli so sestanke pod vodstvom „starešin“ z bibličnim študijem, enkrat letno so za svojo veliko noč imeli „veikonočno večerjo“; tam so obhajilo prejeli samo redki „maziljenci“, ki so spadali k „mali čredi“.

Ustanovitelj je oskrbel skupini tudi značaj pravno priznane družbe, ki ima namen s primernimi sredstvi, zlasti s tiskom, širiti biblične resnice. Russell je je tudi bil njen prvi prezident in je imel večino njenih delnic. (Podobno priznanje je za tem prekrbel tudi v Angliji in Nemčiji.)

Russell ima sedem zvezkov spisov, imel je 30.000 govorov in je ustanovil 12.000 sektinih občin.

Njegov naslednik v predsedstvu družbe je bil Joseph Rutherford, izvoljen l. 1917. Nastopal je zelo avtokratsko, kar je rodilo odpor; a je uspel in je nadomestil prejšnjo demokratično organizacijo njihove sekte s centralistično, strogo hierarhično, „teokratsko“ uredbo. Odtlej njihovo vodstvo sedmih članov, ki pripada „vrsti zvestega in razumnega služabnika“ (Mt 24, 45), „stoji pod neposrednim nadzorstvom Jezusa Kristusa v templju“. To vodstvo tudi določa druge voditelje v sekti.

Rutherford je spisal 18 knjig in 13 razprav, kjer je polno nesmiselnega razlaganja sv. pisma in zagrizene polemike proti „babilonski nečistnici“; s tem misli na katoliško Cerkev in druga sorodna verstva, ki da so se povezala s političnimi in ekonomskimi silami sveta, ki mu gospodari satan.

Tretji prezident sekte je Nathan Knorr, izvoljen l. 1940. Ta je še nadalje izpopolnil organizacijo sekte in njeno propagandno metodo. Pri njej velja geslo: Bodite prijazni in obzirni do drugih!

Propaganda je mogočna in razpolaga z velikimi finančnimi sredstvi. Člani imajo vsak svojo določeno nalogo, „vojaško službo“, in so jo dolžni vestno opraviti. „bratje pionirji“ hodijo od vrat do vrat, po dva in dva, in ponujajo svoje ideje in svoj tisk.

Nauk Jehovih prič je adventizem, v močno poslabšani obliki, mešanica različnih zmot. Osnovna misel jim je: Smo blizu konca 6.000-letne zgodovine človeštva, konec sveta prihaja, blizu je Kristusov prihod.

Sv. Trojice ne priznajo. Bogu je ime Jehova (iz SZ), ki ga moramo častiti samo „v duhu“, brez vsakih zunanjih podob. Kristus ni Bog, ampak vzvišena stvar, isto kot nadangel Mihael, samo da je na zemlji bil v človeški podobi. L. 1914 ga je Jehova postavil za kralja „nebeške organizacije“. Njegovo Cerkev sestavlja samo 144.000 „maziljencev“ (Raz 7, 4). Ti s Kristusom vladajo v nebesih in bodo skupaj z njim strogi sodniki in maščevalci nad satanskimi silami ob „velikem dnevu Boga, Vsemogočnega“. Tedaj se bo dokončno odločila proti satanu zmaga Boga za oblast nad človeštvom. Ostala „velika množica“ človeštva bo ob svojem času samo telesno vstala in bo samo na zemlji srečna. Po tistem odločilnem dnevu bo 1.000-letno kraljestvo v sreči na zemlji. Na koncu bo satan spet spuščen nad „zveste“ na svetu. Kateri bodo vztrajali v zvestobi, bodo imeli „večno življenje na zemlji“, nezvesti pa bodo uničeni.

Vic, pekla ni; zakramentov tudi ne. Njihov krst je le zunanje znamenje izročitve Jehovu in družbi njegovih Prič; velikonoč-

na večerja je le spomin na Kristusovo zadnjo večerjo.

V moralnem nauku jim je glavno vodilo: Ohraniti se neomadeževane od sveta. Zato odklanjajo vojaško službo, se varujejo politike (nevtralnost), se drže zapovedi in prepovedi Jehova (zato se iz stare zaveze varujejo krvi in hrani in tudi vsakega krvoprelitja).

Razpolagajo z zelo močnim tiskom, z lastnimi tiskarnami. Popolnoma je njihov tisk dostopen le članom. Splošna propagandna lista sta: Prebudite se! (Despertad!) in Stražni stolp (Torre de guardia, Atalaya), vsak v nakladi skoro pet milijonov izvodih in v 68 jezikih (l. 1964). Poleg tega imajo v visoki nakladi dolgo vrsto knjig, za notranjo in misijonsko rabo, in poseben prevod in priredbo biblije.

Središče v Brooklynu je glavna njihova ekonomska in propagandna moč. Tam imajo vrsto stavb, šest modernih tiskarn, tovarno za gramofonske plošče, radio-oddajno postajo, ki deset ur dnevno oznanja njihov nauk.

Prijatelji človeka

Sekta se sama imenuje tudi Mala čreda in Cerkev božjega kraljestva. Po svojem značaju je to eshatološka sekta, ki ima pogled uprt v Kristusov prihod, in kurativna sekta, ki si lasti moč upravljanja z verskimi sredstvi.

Ustanovil jo je Švicar Alexan-

dre Freytag (1870—1947). Njeno središče je ustanova Filantropsko delo v Cartigny pri Ženevi v Švici.

Freytag sam je bil pod vplivom Russellovega nauka, Priče Jehova, in se je sam imenoval „zvesti in razumni služabnik.“ Spisal je tri knjige: Božje razodetje, Oznanilo človeštvu, Večno življenje.

Po njegovem nauku je osnovni zakon stvarstva altruizem, temeljni greh egoizem. Bog je le ljubezen. Vir vsega zla in trpljenja in smrti je odpad od altruizma. Tako je v človeku usahnil „vitalni fluid“, ki je bil v njem kot šesti čut, po katerem je človek bil odprt božjemu.

Sedmeri božji poslanci, angeli, ki o njih govori Raz 1,20 sl, so bili: Pavel, evangelist Janez, Arii, Waldes, Wyclif, Luter in on. Freytag: ta je nastopil kot „dopolnitelj“ v „evangeljskih časih“. Po teh poslancih je Bog ustanovil „malo čredo“ (Mt 12. 32), ki jih bo v njej le 144.000 (Raz 7, 4). Ti se dnevno darujejo Bogu v posnemanju Kristusa in morejo enkrat na leto „pri velikonočni večerji“ na veliki petek piti iz keliha. Poleg teh pa je „velika množica“ (Raz 7, 9) drugih, ki skupaj z „malo čredo“ sestavljajo eno „verno družino“. V nebeško poveličanje bo prišla samo „mala čreda“, ostali bodo živeli v imenitnem raju na svetu, ki bo spremljen po altruizmu.

Krst delijo s potapljanjem; a še važnejša kot krst je „zvezna zaobljuba“ altruizma.

Tako je v nauku Prijateljev človeka malo prvin iz krščanskega razodetja in je to neko izvozljeno jehovovstvo, veliko pa je v njih človeško plemenitega.

Sekta se je razširila po mnogih evropskih in tudi izvenevropskih deželah. Po smrti ustanovitelja se je razdelila v dve veji: švicarsko in francosko. Vsaka od njiju ima dve verski glasili.

Seznamov članstva in statistik ne vodijo. Bilo bi pa danes vseh članov sekte okrog 160.000, zlasti v Franciji, Švici, Belgiji, Nemčiji, Avstriji.

Vojska odrešenja

Vojska odrešenja (Ejército de salvación) je bolj kot krščanska sekta neka religiozno-etična in socialna dobredelna skupnost za pomoč kakor koli ogroženim ali prizadetim.

Začetnik te skupnosti je bil metodistični pridigar W. Booth, ki je zapustil metodiste in ustanovil s svojo ženo l. 1865 „Krščanski misijon vzhodnega Londona“ za reševanje zanemarjenih ljudskih mas; rešeni so bili potem sami vključeni v to dobredelno gibanje. Ko je po nekaj letih njih dejavnost preseгла področje Londona, si je skupina ohranila ime „Krščanski misijon“ (Christian Mission).

Pozneje je skupnosti ustanovitelj sam spremenil ime v „Vojska odrešenja“ (Salvation Army) in ji je kmalu dal tudi vojaško hierarhično uredbo, z vojaškimi naslovi, uniformami, godbo, zastavo (rdeča z modro progo po sredi in z zlato zvezdo na njej); ustanovil je glasilo z naslovom „Vojni krik (War Cry), sam se je kot ustanovitelj in voditelj skupine imenoval „general Vojske odrešenja“.

Strumni organizaciji je odgovarjalo tudi energično delovanje ustanovitelja in njegove „vojske“. Sam je mnogo potoval v širjenju gibanja (bil 24-krat v Nemčiji), ki je kmalu postalo svetovno znano. Ustanovitelj je po mnogih priznanjih in časteh umrl l. 1912.

Gibanje se je vztrajno širilo. L. 1960 je bilo organizirano v 86 deželah po svetu in je imelo nad 17.000 „korpusov“ (občin) in „prednjih straž“ (postaje za duhovno delo); v njih je delovalo skoro 27.000 „poklicnih oficiriev“ in „kadetov“ in nad 112.000 krajevnih „častnih oficirjev“ (tj. laičnih pomočnikov) in nad 100.000 neplačanih pevcev in godbenikov. Pridigalo se je v 136 jezikih. časopisov je bilo 137 v dveh milijonih celotne naklade.

Versko-moralno prizadevanje v skupnosti spremlja socialno delo: l. 1960 je temu delu služilo nad 2.000 zavodov in ustanov različnih vrst. Naraslo je tudi število „misijonskih sester“; l. 1960 jih

je bilo okrog 1.300, ki so delovale v 24 deželah.

V Nemčiji skupina deluje kot pravno priznana družba in kot verska skupnost.

V vojaški uredbi skupnosti danes generalu pomaga njemu podrejen „šef štaba“ in štab šestih višjih oficirjev. Poleg mednarodnega glavnega štaba ima še vsaka dežela svoj nacionalni štab; njihovi šefi volijo generala. V vsaki deželi je skupnost razdeljena na divizije, te na korpuse in prednje straže.

Glede nauka je že ustanovitelj določil temeljnih „11 verskih členov“. Osnova jim je sv. pismo v protestanskem smislu (sola scriptura). Sprejemajo splošno vse glavne krščanske verske resnice (tj. apostolske veroizpovedi).

V verskem življenju zahtevajo spokornost in prizadevanje za popolnost (v metodističnem smislu). Zakramente pa odklanjajo vse, tudi krst in sveto večerjo: namesto tega pa so uvedli svoje slovesnosti (versko uvedbo otrok, sprejem vojakov, poroko pod zastavo Vojske odrešenja).

Od članov se za samozatajevanje zahtevajo različne odpovedi (ples, gledališče, mamila); letno imajo teden samozatajevanja, odklanjajo vojsko in dvoboj, molijo za mir med narodi.

Pri božji službi se vrstijo molitev, petje in pridiganje (to na nižji stopnji, za tiste, ki še potrebujejo spreobrnjenja), za že

spreobrnjene in napredujoče pridejo na vrsto še druge globlje ascetične verske vaje.

Binkoštno gibanje

„Binkoštno gibanje“ je skupno ime za več sorodnih eshatološko-entusiastičnih skupnosti. Vse se imajo za poklicane, da oznanjajo Kristusovo oznanilo danes pred bližnjim njegovim prihodom, ker je nanje prišel sv. Duh s posebnimi darovi (karizmami), kot je bilo z apostoli ob prvih binkoštih.

Binkoštno gibanje je izšlo konec 19. stoletja iz duhovnega obnovitvenega gibanja med metodisti in batisti v USA. Po spreobrnitvi človeka in po njegovem opravičenju pred Bogom in po njegovem prizadevanju za moralno popolnost so pričakovali kot najvišjo stopnjo še binkoštni „krst Duha“.

Prvo tako gibanje je ustanovil baptistični pridigar R. G. Spurling l. 1886 in mu dal ime: Gibanje za poslednje razlitje sv. Duha (Latter Rain Movement); s tem mislijo na izpolnitev prerokbe Joela, ki po njem govori Bog: „Po tem bom razlil svojega Duha na vse človeštvo...“ (prim. Joel 3, 1—4). Gibanje je širil tudi Spurlingov sin in kmalu je prišlo med entusiasti do prvih prireditev „krsta Duha“ in do binkoštnih prizorov z ekstatičnimi „govori jezikov“.

Ko so te prve eksaltirance baptisti izključili iz svojih vrst, so

ti prešli k metodistom, kjer se je gibanje naprej razvijalo in širilo. L. 1907 si je naredilo ime „Church of God“, ki je zelo pogosto ime za te binškoštne skupnosti.

Nauk različnih binškoštne skupin ni enoten in deloma tudi še ne jasno določen. Vendar je videti v njem neke skupne poteze.

Pot zveličanja, pravijo, vodi človeka po njegovem opravičenju po veri preko vedno višjih stopenj: sledi namreč duhovno „prerojenje“ kot globlja spreobrnitev od sveta h Kristusu (zato se krst predvsem deli kot „krst vere“ odraslim), potem doseže človek očiščenje srca od vsakega greha, nakar prejme kot višek „krst Duha“ s spremljajočimi ekstatičnimi binškoštne pojavi. Tako šele je vernik popoln član izvoljene skupnosti.

Mislijo, da med binškoštne pojavi prejmejo včasih tudi posebne darove, karizme, ki služijo pri oznanjevanju nauka: govor jezikov, prerokovanje, zlasti eshatološko, videnja in v njih poslušanje Boga, angelov, duhov; moč ozdravljanja, ozdravljanje obsedencev; nekateri pojavi so podobni kot v spiritizmu; pri vsem ima važno vlogo sugestija.

Pri prvih binškoštne izvoljena skupnost, oblikovana po apostolih in učencih je sedaj z drugimi binškoštne po binškoštne gibanju izpopolnjena: razširjena bo namreč na ves svet, za te poslednje čase, ko bo kmalu prišel Kristus

in bodo verni z njim 1.000 let kraljevali na zemlji.

V umevanju sv. pisma se držijo dobesedne inspiracije in nezmotljivosti vsake posamezne izjave v njem (pod vplivom istočasnega teološkega nazora „fundamentalizma“ med protestants v Sev. Ameriki).

Večina binškoštne skupin obhaja „sveto večerjo“ — ki pa nima značaja zakramenta — ponekod s predhodnjim umivanjem nog.

V življenju imajo puritanske zahteve: odpoved kinu, tobaku, alkoholu, itd; odklanjajo razpoko. Življenjsko-versko geslo jim je: Jezus rešuje, Jezus prihaja. Jezus ozdravlja; čas čudežev ni minil.

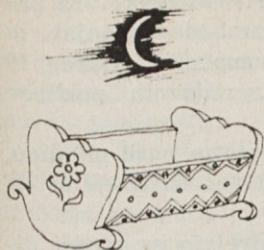
L. 1963 je bilo vsega skupaj okoli 5,6 milijonov pravih, odraslih binškoštne, v 70 deželah po vseh kontinentih; če štejemo tudi njihovo mladino, jih moremo ceniti na okrog 15 milijonov.

Najmočnejši so v USA, kjer imajo nad 50 skupin in nad 1,6 milijona odraslih članov.

V Evropi so se najprej širili v severnih deželah: na Norveškem, Švedskem, Finskem, Danskem, v Angliji; danes imajo največ skupin v Nemčiji in so močni tudi v Italiji in Franciji.

Velike uspehe imajo v Latinski Ameriki, kjer jih je vseh skupaj okoli 1,4 milijona (največ v Braziliji in v Čilu).

dr. Franc Gnidovec

v družini

ŽENA, VZGOJITELJICA DUHOVNIH IN ZLASTI DUHOVNIŠKIH POKLICEV

Bog je izbral Marijo, preprosto izraelsko dekle, za telesno mater sebi in duhovno mater vsemu človeštvu.

Po Njej je najvišje dvignil poslanstvo vsake žene in matere v vsch časih in vseh krajih. V rokah žene je tako rekoč usoda človeštva: ona vsakega človeka, ki pride na svet, telesno vzrejuje in duhovno oblikuje.

Pred dvemi desetletji in pol smo prišli Slovenci v to deželo revni, skromno oblečeni, brez lastnih domov. Za silo smo si služili vsakdanji kruh. Pa smo imeli dovolj časa za molitev, za dobra dela, za obisk slovenske službe božje, za visoko kulturno udejstvovanje. Iz darov ubogih vdov so se zidali temelji temu, kar danes imenujemo naša slovenska središča. Imed nas je izšlo veliko redovniških in duhovniških poklicev in laičnih apostolskih moči. Pa tudi idealnih mož in žena, fantov in deklet, ki so žrtvovali svoj prosti čas in celo boljše službe za slovensko vzgojo in kulturni napredek naše skupnosti. Iz njih žrtev in razumevanja črpamo še sedaj po 25 letih bivanja v novi domovini.

Toda v tem času se je naše število pomnožilo, življenjske razmere so se zboljšale. Mnogi naši mladi ljudje so se usposobili za vsemogoče panoge življenja. Torej bi morali imeti v sedanji naši skupnosti sodelavcev in strokovnjakov na različnih področjih, ki bi podarjali iz svojega — na pretek. Pa jih, žal, nimamo dovolj. Opaža se premalo sodelovanja ali vsaj ne dovolj resnega, temeljitega, globokega dela. „S čim manjšim trudom in hitreje, samo da je,“ to je nekako geslo znatnega dela še sodelujočih. Opaža se površnost in neodgovornost.

Vprašajmo se, kaj bo čez deset let? Kje bomo dobili učiteljev za

naše šole, kulturnikov za našo kulturno vzgojo, strokovnjakov za naš tisk? Ali bomo še imeli naše duhovnike, ki nam bodo oznanjali in ohranjali božjo luč — in laične apostole, njih pomočnike? Okrog 10 pripravnikov je trenutno za duhovniški stan, redovnih poklicev nimamo.

Kar s strahom gledamo v bodočnost, gledamo na našo mladino, ki teka za tistim, kar je prijetno, in je ne mika več dosti veliko in sveto. Tarnamo, da mladina nima več idealov.

Pa jih zares nima? Poglejmo športnike! Podrejajo se strogi disciplini v hrani, pri delu, pri treningu — vse za zboljšanje rekorda. Poglejmo navdušene planince! Ni je skoro tako težavne stene, da je ne bi premagali. Ali tehnike! Leta in leta se trudijo, da bi v čem izpopolnili kak izum. Fant, ki si želi ustvariti domače ognjišče, gara podnevi in ponoči, da bi čim več zaslužil, pomaga mu nevesta, ki si krči ure počitka, da bo novi dom čim prijetnejši.

Bog je svet tako uredil, da ima mladina vedno pogum, veliko srce, veselje do tveganja, saj na mladini je bodočnost sveta. Res pa je, da mladina v današnjem času usmerja svoje navdušenje preveč v službo minljivih idealov. Časni uspehi so hitro pozabljeni, rekordi kmalu preseženi, materialne dobrine ne prinesejo vse sreče. Zato temu sledi razočaranje, praznina, življenje brez idealov. Zato se med nami giblje toliko mladih starcev, mladine, ki ne ve več, v kaj naj obrne svojo mlado moč.

Bodočnost je v veliki meri v rokah nas žena. Prekvasiti moramo naše družine s pravim krščanskim duhom pa bo iz njih zopet izšla mladina z visokimi ideali.

Vemo, da nihče ne more živeti samo od zraka. Tudi krščanska družina mora poskrbeti za vsakdanji kruh. Toda to je samo ena prošnja v njenem očenašu. Zato se prava krščanska mati trudi, da se ne bodo v družini pogovarjali samo o tem, kaj si bodo še omislili in kje si kaj privoščili. Svojim otrokom bo skupaj z očetom odkrivala brezmejno področje duha, široka obzorja božjega kraljestva, potrebo duš, veliko čast apostolskega delovanja. Prošnja „Pridi k nam Tvoje kraljestvo“ naj postane geslo družine.

Sin si izbira poklic. Je že tako, da največkrat pade odločitev ob merilu: to ti bo dajalo največ zaslužka. Pa se vendar še dobe matere, kot je ta, ki je svetovala svojemu sinu, naj študira tisto, kar ga veseli. Izbral si je humanistično vedo, ki ne nese kaj dosti, a ohranja svetu duhovne dobrine. Kolikokrat svetujejo mladim dekletom: „Samo na učiteljišče ne. Kako boš pa živela!“ Pa je naravno, da prav žensko vleče v ta poklic. Vsak otrok dobi prvo izvendružinsko vzgojo

pri učitelju ali učiteljici. Kako brezmejne važnosti je, kdo sadi in kaj sadi v nežno otrokovo srce!

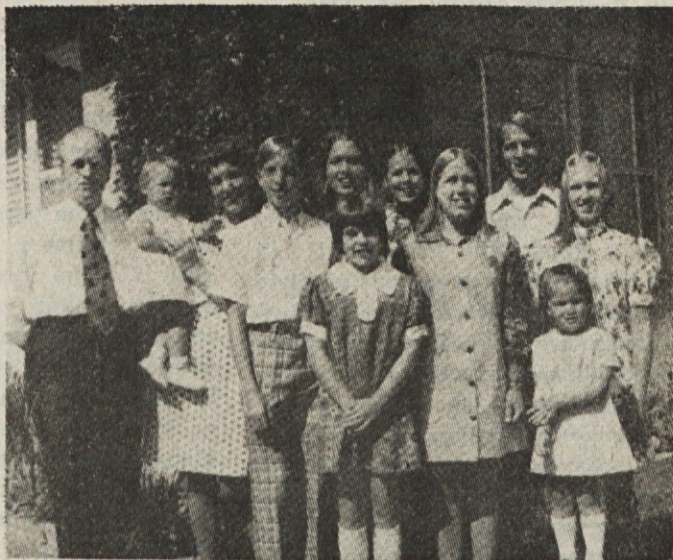
Seveda je razumljivo, da si mnogo naših mladih izbere tehnične poklice. Materina naloga tukaj je, poskrbeti, da si ti otroci poleg poklicnega študija samostojno poglobljajo in vzgajajo tudi druge duhovne zmožnosti.

Vse, kar je veliko, se kupi z žrtvijo. Kar nič ne stane, nič ne velja. Vsak stan, vsak poklic, vsaka naloga zahteva svojo žrtev. Pot vsakega kristjana je označena s križem. Jezus tega ni skrival.

Spet je mati, žena tista, ki naj svojim otrokom privzgoji duha odpovedi. Kako? Sinovi naj ne bodo hlapci denarja, hčerke pa ne sužnje mode in plehkkih revij. V družini naj vlada trden red. Ne dovoliti poležavanja in lenuharjenja v postelji. Hranimo se le ob določenem casu. Ni treba, da bi morali vse videti in vsepovsod hoditi: vsak televizijski program, vsak izlet, vsaka možnost zabave. Naj se v družini modro in preudarno vrsti molitev in delo, razvedrilo in počitek. Starši, ki tarnajo, da nimajo možnosti, da bi otrokom vse dali, jim vzamejo največje: oblast nad samim seboj. In kdor sebe ne zna obvladati, je največji siromak.

M. S.

(Bo še)

Družina Slavka Oyna v Severni Ameriki

Prepovedana sredstva za urejanje rojstev

Splav

Najhujše umetno sredstvo za preprečevanje novega življenja je neposreden (direkten) splav, to je splav, ki ga kdo hoté, namerno, naravnost povzroči, na primer z abortivnimi tabletami ali mehaničnimi sredstvi.

Namerni splav je vedno zelo slabo dejanje, eden od največjih grehov. Z njim se namreč uniči že nastalo človeško življenje. Gre torej za umor, za umor nedolžnega bitja, bitja, ki se ne more braniti, ki je prepuščeno na milost in nemilost svojim staršem.

Gre za predrzno poseganje v božje pravice in v božjo ljubezen; Bog daje iz ljubezni bitju življenje, samo on ima zato pravico določiti, kdaj naj se pot tega življenja na zemlji konča. Bog je zavaroval vsako človeško življenje z zapovedjo „Ne ubijaj!“ in ta se nanaša v prvi vrsti na tiste nedolžne, ki se ne morejo braniti. Splav je dalje največja krivica bližnjemu, saj ga oropa osnovne dobrine, to je življenja.

Vsako utemeljevanje direktnega splava je (objektivno gledano) neutemeljeno, je hinavščina in prevara. Ne more ga opravičiti nobena takoimenovana indikacija.

„Evgenična“ indikacija, ki trdi, da je treba splaviti tiste zarodke, iz katerih bi se razvili telesni ali duševni kreteni, dedno obremenjeni ljudje itd., je morilna teorija tistih, ki ne cenijo zaklada življenja in ne spoštujejo pravic bližnjega do življenja. Vsako življenje, naj je še tako pohabljeno, je življenje, je nekaj svetega, je osnova vsaj za neko srečo, posebno za srečno.

„Etična“ indikacija trdi, da je treba splaviti tista bitja, ki bi svoje starše „onečastila“, ker so jih spočeli v prešustvu, v predzakonskih spolnih odnosih itd. Ta indikacija je največje farizejstvo. Neprimerno bolj onečasti človeka krivičen odvzem življenja nedolžnemu bitju. Skrajna hudobija je, če kdo lastnega otroka ubije zato, da prikrije svoj greh!

„Socialna“ indikacija bi rada oravičila splav s slabim gmotnim ai moralnim stanjem družine. Revne družine pričajo, da je mogoče človeka prehraniti tudi v najskromnejših razmerah. Dejstvo je, dalje, da se vsak človek veseli življenja, naj živi v še tako neustreznih razmerah. Resnično je tudi, da za novega človeka niso dolžni skrbeti samo starši, ampak vsa družba, posebno za tistega, ki je gmotno in moralno ogrožen.

Dokler bo v neki družbi toliko

presitih ljudi, dokler bodo imeli nekateri miijonske plače, dokler bomo zapravljali denar za pijančevanje, kajenje, modne muhe, dokler bodo posamezniki imeli več razkošnih stanovanj, dokler bomo zanemarjali moralno vzgojo in se bo na račun javne morale razširjala brezvestna propaganda itd., nimamo pravice govoriti o socialni indikaciji.

Tudi „medicinska“ indikacija, ki zahteva splavitev zaradi materinega zdravja ali ohranitve nje-nega življenja, je krivična, čeprav je med vsemi indikacijami še najmanj neresna. Nihče nima pravice ubiti nedolžnega otroka zato, da reši življenje ali zdravje drugemu človeku. Otrok uporablja za prihod na svet tisto pot, ki mu je določena po naravi, zato ni krivični napadalec matere. Spočel se ni sam, ampak so ga spočeli starši. Kako morejo dati starši ubiti astnega otroka zaradi svoje koristi?! Ali je mati res prava mati, če noče žrtvovati svojega življenja zaradi svojega otroka?

Vse omenjene indikacije brezvestni ljudje grdo izkoriščajo. Indikacije dajejo ljudem potuho, da se nekako „uradno“ znebijo svojih nezaželenih otrok.

Posebno smešno opravičevanje splava je trditev, da nerojeno bitje še ni pravi človek. To bitje namreč živi in ima sposobnosti, da postane popoln človek. Kako

lažno je tako opravičevanje, najbolj dokazujejo tisti, ki nerojena bitja splavljajo: nočejo se rešiti „kakršnega koli plodu“, ampak človeškega!

Direkten splav je eden najstrašnejših madežev na današnjem človeštvu. Kakor pričajo zdravniki, psihologi in moralisti, ima strahotne posledice za zdravje, duševnost in moralo. V Jugoslaviji je zadnji čas vsako leto okoli pol milijona splavov, na svetu pa okoli 30 milijonov. Jugoslavija ima 0,6% svetovnega prebivalstva in 1,6% splavov! V Jugoslaviji mora torej v enem letu zaradi splava umreti več ljudi, kakor jih je v istem času umrlo na frontah vseh pet let druge svetovne vojne. Začela se je tako tretja svetovna vojna, najstrašnejša vojna, ki je kdaj koli bila. Vodijo jo starši proti lastnim otrokom, ki se ne morejo braniti.

Posredni splav

Če so sorazmerni razlogi, pa krščanska vera ne prepoveduje tako imenovanega posrednega splava. Pri tem mislimo na splav, ki ni nameren, ni samovoljen, ni naravnost povzročen. Dejanje, s katerim se ta splav povzroči, ni storjeno zaradi splava, ampak zaradi nečesa drugega, na primer zaradi operacije bolne maternice. Kdor to dejanje stori, splav sa-

mo dopušča, ne pa hoče. Splav je le posledica zdravljenja matere.

Včasih pride do splava samo po sebi. Ta splav se sam sproži, na primer zaradi slabih trebušnih mišic ali zaradi padca nosečnice. To seveda ni noben greh, če mati stori, kolikor more, da do splava ne bi prišlo.

Sterilizacija

Naslednje sredstvo, ki ga okrožnica „Človeško življenje“ prepoveduje za urejanje rojstev, je neposredna sterilizacija. Nastane, če si kdo vzame ali pusti vzeti spolno plodnost namenoma zato, da ne bi mogel porajati novih življenj. Prepovedana je tako stalna sterilizacija, ki se zgodi na primer s kirurškim posegom, kakor začasna, ki jo povzročajo s kontracepcijskimi tabletami itd. Ena in druga pohabi človeka, mu jemlje eno najvažnejših sposobnosti in krši božjo ureditev človeka.

Uporabljanje kontracepcijskih tablet je z moralnega stališča nekaj slabega tudi zaradi posledic, ki jih te tablete imajo za zdravje nekaterih mož in žena, ki jih jemljejo, ter za njihovo poznejše potomstvo. Na te posledice zdravniki, biologi, evgeniki, psihologi itd. nprestano opozarjajo.

Če je odvzem plodnosti le sočasna posledica potrebnega zdravstvenega posega, npr. zaradi bo-

lezni spolnih organov, govorimo o posredni sterilizaciji. Le-ta je dovoljena, če so zanjo zadostni razlogi in če ni nameravana, ampak le dopuščena.

Po nauku „Človeškega življenja“ ni dovoljeno, da bi zakonci v zvezi s popolnim spolnim dejanjem namenoma preprečevali spočetje s kontracepcijskimi sredstvi, npr. s tabletami, kondonom itd. ali z neupravičeno prekinitvijo tega dejanja.

Težina greha, ki ga kdo naredi z neposredno sterilizacijo ali z namernim preprečevanjem spočetja pri posameznem zakonskem dejanju, je zelo odvisna tudi od namena, ki ga kdo pri tem ima, in od razmer, v katerih živi. Gotovo je, da precej huje greše tisti, ki preprečujejo spočetje iz egoizma, kakor oni, ki to delajo v resničnih težavah.

(Bo še)

v
DRUŽINSKA

v
POSTA

Koliko in kdaj naj otroku povem?

Ali je boljše otroku (punčki) povedati sama od sebe skrivnosti življenja (npr. o periodi) ali počakam, da se sama pozanima?

Včasih, ko berem vaša vprašanja, dragi starši, mi postane težko, ker se mi zdi, da iščete „formule“ za rešitev vprašanj, ne nam svetov, ki naj pomagajo vašim otrokom. Dober nasvet je vedno težak, težji na daljavo, a nemožič brez jasne slike o problemu. Svetujem naj ti, kako najti stik s tvojim otrokom, pa mi ne poveš o njem nič več kot to, da je punčka. Otroci niso serijski proizvod, ki bi jih vzgajali s pomočjo avtomatičnih formul na tekočem traku. Otroci so LJUDJE. Če vi starši ne govorite in ne mislite o njih kakor o INDIVIDUALNEM, EDINSTVENEM IN BOŽJEM

STVARSTVU, se ne čudite, če bodo kasneje sami živeli kot masa.

Kot splošno pravilo o nakaznem problemu bi držalo, da razloži, pošteno in pravilno razloži otroku VSE, kar vpraša. Vendar je to v nekaterih primerih mogoče preveč, a še bolj verjetno — premalo. Če deklíč v doraščajoči dobi ne kaže zanimanja za spolna vprašanja, potrebuje nekaj pouka o stvari ne glede na to, da ne vpraša, a prav zato zahteva tak poseg v otrokovo notranjost od staršev VEČ takta — več obzirnosti.

Pri spolni vzgoji je silno važno, da ne poudarjate preveč le „tehnične“, to je, fiziološke razlage, marveč da je ta primerno spremljana z razlago NAMENA spolnosti in MORALNE odgovornosti, ki jo ta božji dar nalaga na nas.

O tem, kako deluje telo, bo otrok še večkrat slišal, čeprav je primerno, da dobi prva pojasnila od matere in očeta. Česar pa ne bo slišal morda nikdar več v jasni obliki, je to, da je za svoje telo odgovoren in da mora tudi z njim izkazovati Stvarniku čast in zahvalo.

Še nekaj, pazite, da bo vaša razlaga jasna, preprosta, obenem pa spoštljiva. Ne bo napak, če sami prej preberete kako dobro knjigo, da ne boste preveč v zadregi.

Drugič pa ne pozabite napisati kaj več o svojem otroku, če boste želeli kak bolj osebni odgovor.

Saj ni greh

Otroci prinašajo iz šole zmofo (in to od veroučnega pouka), da nima greha, kdor ne gre vsako nedeljo k sv. maši.

Otroci prinašajo s ceste in iz šole vse polno vprašanj in nazorov. Nekateri so pravilni, drugi ne, in starši jim moramo pomagati, da napravijo v svojih mladih glavah red. Ne bojte se, če je treba kdaj z vso odločnostjo pojasniti otroku, da je ta ali oni učitelj (morda katehet) v zmoti. Seveda pazimo, da ne bomo v prevelikem navdušenju oznanjali za zmoto vse, kar je malo drugače od našega osebnega mnenja.

Kadar pa gre za božje in cerkvene zapovedi, pa ne gre za osebno „mnenje“. Obisk sv. maše je danes kakor včeraj za katoličana dolžnost. To dolžnost moramo izpolnjevati, tudi kadar smo leni ali bi radi našli kak bolj „romantičen“ ali „oseben“ način božjega češčenja. Sv. maša je središče našega liturgičnega življenja in nedeljska sv. maša je „nedeljska dolžnost“. Kdor resnično veruje v sv. evharistijo — ne bo

dvomil o potrebi nedeljske maše. Božja prisotnost na oltarju je resnica, ki je ne more zamajati noben, še tako „oseben“ verski obred.

Seveda obstajajo opravičeni vzroki za izostanek od sv. maše. Bolezen je bil za to vedno priznan in zadosten razlog. Vendar bolezen naj bo resnična, ne namišljena. Če je bil kdo glede tega prestrog in je zahteval od otrok obisk sv. maše v oddaljeno cerkev ob vsakem vremenu, peš, kljub bolezni, tak naj seveda „mnenje“ spremeni, kajti Bog ne zahteva ničesar, kar bi nam moglo biti v škodo. Vendar kdor misli, da je nekaj desetih kvadrov ali malo večja že prevelika žrtev za nedeljsko sv. mašo, naj ne pozabi, da krščanstva brez žrtev ni. Peš hoje ali zgodnjega vstajanja ali vročine pa res ne bi smeli prištevati med „žrtve“, kvečjemu med neprijetnosti.

Ne bodimo mevže! Krščanske družine — starši in otroci — morajo imeti dovolj poguma in odločnosti, da se ne puste zavesti od nikogar, tudi od katehetov, ki jim je krščanstvo le ugodnost — ne.

Pomisli, vsi smo ljudje

Včasih me je že imelo, da bi odpovedal vse naše liste in članarine, zaradi neprestanih obra-

čunavanj, „špikanj“, sumničenj, itd., ki jih opažam v pisanju ali govorjenju. Potem bi se zabubil v mirno družinsko življenje sredi argentinskega okolja in kot sviloprejka počasi preminul. Le za družino in za narod mi je hudo, pred katerima se čutim odgovornega.

...ampak — ti nisi sviloprejka in tvoji rojaki niso angeli. Ti si človek (slovenski katoličan v Argentini) in oni so ljudje (slovenski katoličani v Argentini ali drugje), to je: nepopolna bitja. Ti vidiš bolj njihovo nepopolnost oni pa jasneje — tvojo.

Za družino se čutiš odgovornega — zato ker si ZANJO RES ODGOVOREN. Tudi za narod in za samega sebe si odgovoren. Kaj to pomeni? To pomeni, da boš nekoč dajal odgovor o tem, kako si pomagal svoji družini in narodu pri izpolnjevanju božje volje, to je, na poti, ki nam jo je začrtal Stvarnik. In kako boš dajal odgovor o svojem delu in vplivu, če si živel zabubljen kakor sviloprejka?

„Špikanju“ med znanci skušaj odbiti ostrino s humorjem, sumničenju med rojaki zmanjšaj razdiralno silo z optimizmom in zupanjem, kadar govore o kom slabo, ti povej vse, kar veš dobrega o njem, kjer slišiš kreg, pokaži na vrednote, ki nas družijo, če naletiš na malodušnost — pre-

podaj jo s petjem, kadar upade pogum — najdi zase in druge pomoč v skupni molitvi, kjer drugi rušijo, ti zidaj, kjer zidajo, ti pomagaj, ne zgubljal časa s tannanjem nad njimi, ki delajo slabo, veseli se, če vidiš, da kdo skuša biti dober, četudi pri tem šepa — prav kakor ti...

Ne svet, ne družba, ne človek, ne bodo nikdar perfektni, nikdar dokončni, nikdar na stopnji ideala. Rastemo, vzpenjamo se, trudimo se na poti, a smo po grehu ranjenci... Naučimo se živeti z bremenom lastne in tuje nepopolnosti — s katero pa se ne smemo nikdar zadovoljiti. Le stalna borba za boljši svet — nas rešuje pred moralnim in tvarnim propadom. Ne pričakuj velikih uspehov. Tvoja in moja naloga, dragi slovenski kristjan, je plavati proti toku in morda umreti z občutkom, da smo bili šibkejši od nje. Uspeh pustimo božji modrosti, ki zna preusmerjati tokove celo s pomočjo naših utrujenih rok...

Ne molimo pri jedi

Ko so bili otroci še majhni smo pred in po jedi vedno molili. Sedaj, ko so dorasli, pa ne vev zakaj, ali molimo samo v začetku ali pa sploh ne. Kako bi mogli to zboljšati?

Enostavno. Prični moliti. Vem, da ni tako enostavno. Ko so bili otroci majhni, ste bili vsi skupaj, danes pa jeste verjetno vsaj opoldne vsak zase. A kljub temu ne opusti molitve ali bolje, poži- vi to lepo navado. Če je treba, moli ti, mati, z vsakim članom družine, ki mora zaradi delavne- ga ali šolskega urnika kositi sam. Kratko molitev, zahvalo Bogu za prejeti dar opravi spoštljivo in na glas. V javnih lokalih se po- križaj ali le tiho izrazi svojo za- hvalo Stvarniku. Doma pa stori to v vsej zbranosti, stoje ali sede, vendar s sodelovanjem vseh nav- zočih. Le začeti bo težko, potem ko pride spet v navado, boste vsi veseli.

Pomeni se z možem — pa pri- čni danes — pri večerji! Le od- lašati nikar.

In ne pozabi da med molitvijo ne smeš nalagati jedi na krož- nik, deliti pribora ali brisati po- sode.

Med molitvijo naj telo in duh sodelujeta v izražanju hvaležno- sti Bogu, ki je med vami prisoten.

Ni vse drago tudi dobro

Če bodo privatne šole čedalj dražje in obenem brez zadostne garancije zlasti za dobro versko vzgojo, kaj naj potem naredimo?

Ni vse drago tudi dobro. Šolo izbirajte po kvaliteti in ne po zunanosti ali ceni.

Pozanimajte se pri starših, ki imajo že otroke v šoli, ki se vam zdi primerna, če se v resnici kaj nauče, ali jih pravilno vzgajajo in kakšno je razmerje med šolo in družino. Sami veste, da so ce- lo nekatere farne šole glede ver- ske vzgoje popolnoma zanemar- jene. Ne gre torej za ime ali na- slov zavoda, marveč za duha, ki vlada v njem. V državnih šolah je podobno. Skoraj vse je odvisno od vodstva zavoda in profesor- skega zbora, ki se pa, kot veste, navadno hitro menja. Zato je raz- lika med posameznimi državnimi zavodi velika.

Zdi se, da so minili časi, ko bi starši „zagotovili“ otroku dobro vzgojo s tem, da ga „vtaknejo“ v določeno „katoliško“ šolo. Da- nes se razmere po šolah spre- minjajo in starši naj bi živeli v ozkem stiku z vsemi, ki se po- svečajo vzgoji njihovih otrok.

Mati in oče naj se zanimata za način in vsebino pouka, naj se menita o tem z otroci in osta- limi starši, pa si bosta kmalu ustvarila sliko o tem, kje bodo otroci dobili lahko boljšo vzgojo.

Za mladius

TOVARIŠI V ŽIVLJENJU

To veš, da nihče ne zadošča samemu sebi. Imel si priliko, da si to opazil doma, v šoli, na vseh področjih tvojega mladega življenja. Vedno smo v družbi. Delamo, se igramo, študiramo in živimo skupaj z drugimi ljudmi. Zato je treba nekega reda, da lahko živimo z drugimi in za druge.

Ko začneš novo življenje, se tudi ljudje okoli tebe spremenijo. V šoli ste bili vsi iste starosti in redno istega ali vsaj podobnega mišljenja. Tako je bilo sožitje lahko. Da ne boš nezaupljiv in zmeden, je važno, da govorim tudi o tem.

Vsi niso enaki.

Prijatelja si lahko izbereš. Delovnega tovariša ne. On je že tam, ko prideš ti v delavnico ali pisarno. Postavili te bodo poleg njega, če ti je všeč ali ne. Redno več ljudi dela ob tebi in vsak ima svoj značaj in svoje lastne izkušnje ter poglede na stvari in dogodke. Ti si prišel kakor nov. Svetujem ti.

Imej odprte oči in ušesa.

Dobro si oglej ljudi. Kako različni so. Gotovo so v tvoji delavnici ali pisarni ljudje, ki so dobri, vestni; pogosto so to tisti ki najmanj govorijo in se nikoli ne bahajo. Biti moraš zadosti prebrisan, da se ne boš dal zapeljati od kričačev in bahačev.

Bahači. Obstajajo. Ker delajo tak trušč, govorijo glasno in z gotovostjo, naredijo vtis, da so v večini, da znajo vse, da so najboljši. S svojim klepetanjem ne pustijo pri miru nikogar, ne Cerkev ne njenih duhovnikov niti samega Boga; niti dostojanstva žene ne dekliške rahločnosti niti poštenih ljudi, ki izpolnjujejo svoje dolžnosti. Ti bahači so kakor podgane, ki vse obrizejo. Poznajo najbolj bedaste filme, najprivlačnejšo filmsko igralko, najbolj pikantne povesti. Osebno mislijo, da so pravo čudo sveta. V ponedeljek zjutraj se bahajo s svojimi nedeljskimi dogodivščinami, ki pogosto niso nič drugega kakor samo neumno bahanje. Hočejo biti važni, vendar vse, kar pripovedujejo, je samo obžalovanja vredno.

Trgovci slabega. Niti ne vedo, kako so smešni. Edino, kar dokažejo, je, da so le „uboge pare“, bitja brez duha in moči. Ne vedo, kaj bi naredili s svojimi nagoni, s svetom, z nevarnostmi. Tako proslavljajo svoje slabosti kakor junaške podvige. Štejejo svoje „rekorde“ v številu cigaret, ki jih pokade; kozarcev, ki jih izpraznijo, in — kako žalostno — nevest, ki jih imajo.

Obstajajo ljudje, ki se dobro počutijo v blatu in mislijo, da so veliki. Vsaj dokazati hočejo, da se take počutijo. Ker pa ni nihče rad sam, še najmanj če brodi po blatu, si iščejo družbe občudovalcev in posnemalcev. Hodijo na lov; tudi tebe hočejo potegniti v blato.

Dobri so očitajoča vest slabim. Kdor je dober, dokaže s čistim življenjem, da je možno živeti na drug način. Z vernim srcem se lahko živi resnično veselo, prijateljsko, prikupno.

Ne oziraj se na druge. Pusti, da govorijo neumnosti, da se bahajo in ponašajo. Ubožci.

Končno ni vedno res: „da kdor molči, devetim odgovori“. Lahko nekdo molči zaradi strahopetnosti. Ni vedno res, „da pametnejši odneha.“ Zato toliko neumrežev vlada svet. Prav je, da spregovoriš. Ne s slovesnostjo obnovitelja in združitelja človeštva. Govori preprosto, to, kar ti pride na misel:

„Fant, zapri usta, ker smrdijo po gnoju.“ Priporoči mu kakšno dobro zdravilo proti slabemu vonju. Morda ima dovolj pameti, da bo vedel, kaj je tisto, ki smrdi.

Naravno je, da se ne moreš vedno izpostavljati, da odpreš usta prevečkrat ali prezgodaj. Najprej moraš dokazati voljo, pomagati drugim, svoj smisel za dolžnost in tovarištvo.

Priredila M. Mt.

ZAKAJ NE BI SMELA VEDETI?

Kaj je poroka? Je obred in praznovanje, s katerim se javno sklene zveza med možem in ženo, ki si obljubita živeti skupno v harmoniji za vse življenje. Ob petindvajsetletnici praznujeta poročenca „srebrno poroko“; ob petdesetletnici „zlato poroko“; ob šestdesetletnici „diamantno poroko.“

Kaj so međeni tedni? So prvi tedni po poroki. To je „rožnata“ doba, ki jo mnogi zakonci ne razumejo in je ne uporabijo kot temelj, na katerem raj bi gradili svojo srečo. (Sreča ne pride sama, treba si jo je pridobiti).

Ločitev zakona. Zakon je neločljiv. („Dokler vaju smrt ne loči.“) Kadar je veljavno sklenjen in dovršen, se ga ne more razvezati. Lahko se zgodi, da je neki zakon, za katerega so mislili, da je veljaven, bil neveljaven, torej ni obstajal. V tem primeru je možna cerkvena poroka, ker je bil prejšnji zakon neveljaven, torej je sedanji prvi in edini.

V posebnih in zelo težkih primerih, ki so potrjeni z dokazi, se zakoncema dovoli, da živita ločeno. Vendar je njun zakon veljaven, torej se ne moreta na novo poročiti.

Zakonski zadržki. So pogoji, ki naredijo zakon neveljaven. Ti so:

Kadar poročenca nimata zadostne starosti, spolna nezmožnost, kadar je eden ali oba od poročencev že poročena, kadar je kdo od poročencev naredil večne obljube ali prejel svete redove; različnost vere (zakon med mohamedancem in katoličanom), sorodstvo v tretjem kolenu, zakon med posinovljencem in tistim, ki ga posinovi.

Žena. Po božjem načrtu je bila žena ustvarjena za tovarišico možu. Mož in žena sta bila ustvarjena, da se medsebojno dopolnjujeta. Po svoji naravi je žena različna od moža, vendar enakopravna po dostojanstvu in vrednosti. Poseben dar žene je materinstvo (zmožnost postati mati) ter njen materinski čut. V tem je njena vrednost, dostojanstvo in njeno poslanstvo. V starodavnosti je bila žena podvržena možu. Judje so jo smatrali kakor moževo lastnino, Grki kakor sužnjo in predmet spolnosti, Rimljani so ji postavili moža za varuha. Med starimi Germani je žena uživala veliko spoštovanje, vendar je bila pravno popolnoma odvisna od moža. Še danes imajo mohamedanci o ženi zelo drugačne pojme kakor mi. Pri njih je mož gospod in lastnik. Mlade Evropejke, ki so se poročile z mohamedanci, so to zelo občutile.

Samo krščanstvo je vrnilo ženi

njeno dostojanstvo in položaj, ki ji ga je določil Bog

Družina je skupnost, ki jo sestavljajo starši in otroci. Je osnovna, temeljna celica človeške družbe. Ima svoje nedotakljive pravice, ki jih mora tudi država spoštovati. Tako kakor se drevo pravilno razvija le iz zdrave korenine, tako je možna zdrava družba le, če so družine, ki jo tvorijo, zdrave. V naročju družine dobi otrok svoje prvo človeško in versko znanje, kakor tudi svoje prvo srečanje s človeško družbo. Družina je prva cerkev in prva

šola, zato ima tako važen pomen za otrokovo bodočnost. Za mladeniča in mladenko pomeni družina zavetje in gotovost. „Družina je tam, kjer nekdo ve, da ga ne bodo zavrgli,“ je rekel mlad fant. Zaradi močnih zunanjih vplivov prinaša moderna doba veliko nevarnosti za družinsko življenje. Vendar nam družina pomaga v naši rasti, razvoju; zaradi tega jo moramo po svojih močeh podpirati. Daje nam zavetje in oporo v težkih in nevarnih trenutkih življenja.

M. Mt.

(Bo še)

Greš,

Jezus,

z menoj?

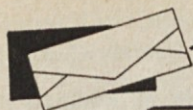
Vsi pravijo, da bo daleč prišel, Gospod

● Ga vidiš, Gospod, kako pelje svoj novi svetlo modri avto? Mudi se mu domov in potem spet zdoma, naprej, naprej.

● Zmeraj se mu mudi, Gospod. Ve, kaj hoče, in ve, kako tisto doseči. V podjetju mu je bodočnost čisto jasno načrtana. Kot mlad višji uradnik bo lahko postopoma napredoval vedno višje. Živi v urejenem predelu mesta, med poštenimi sosedi, je član poštenega kluba in se udeležuje rednega življenja in dela v župniji.

● Toda čuti, Jezus, da ga ogroža nešteto ljudi in stvari. Ne more razumeti, zakaj ne more živeti „po starem“, kakor njegovi dedje, mirno, pošteno od svojega dela. Če nekateri belci ali tujci delajo krivice ali izkoriščajo črnce in domačine, ali če so to delali v preteklosti — zakaj mora tudi on trpeti sovražne posledice teh napetosti?

● Ves je vznemirjen ob branju časopisnih poročil o ugrabitvah, napadih, o umorih tudi mladih podjetnikov in višjih uradnikov. Če bi vlade hotele speljati do konca uspešno borbo proti komunizmu, proti lastnikom mamil, proti nasilju, proti resničnim socialnim krivicam — tedaj bi videl več smisla v ubijajočem vsakdanjem delu, da bi bil le bolj miren in gotov za svoje življenje in za mirno rast svoje mlade družine.

Mladinska pošta

Tudi starši – so ljudje

Če so naši starši pred 29 leti bežali iz Slovenije zaradi verskih, narodnih in kulturnih idealov, zakaj sedaj v tem popuščajo in se vživljajo v tukajšnje komodno okolje in da se tako zgublja tudi mladina?

Zato ker smo, tudi mi starši, ljudje in se moramo dan za dnem, uro za uro boriti za ideale. Nihče, ki je nekoč tvegala življenje za vero, nima še s tem zagotovila, da bo do smrti veri tudi ostal zvest.

Prav kakor je treba v zakonu medsebojno ljubezen oživljati vsak dan do smrti (to velja za oba zakonca), tako zahteva tudi ljubezen do Boga, ljubezen do Resnice, Dobrote in Lepote vztrajnosti — to je močnega prizadevanja za notranjo rast. Ker nas Bog neomajno in neprestano ljubi, je odvisno le od nas, da ne popustimo — in ne zapravimo prijateljstva z Bogom. Vendar sam vidiš, da je okolje vablivo, človek se utruja, popusti za nekaj dni v molitvi, za teden ali dva v odpovedi, si privošči oddih

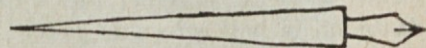
od verskih vaj ali od kulturnega dela in kar naenkrat opazi, da je zdrsnil s poti, ki mu je bila še včeraj — sveta.

Tudi mi starši potrebujemo boljše in vaše pomoči, da ne omagamo na poti. Opominjajte nas z zgledom, molite za nas, kadar opazite, da nismo več vredni naše lastne preteklosti.

Vemo, da imamo veliko odgovornost za se in za vse, skušamo ji biti kos, a koliko lažje bi bilo, če bi našli vsaj včasih med vami. Če že ne opore — vsaj razumevanje — za skupne ideale in za naše — človeške slabosti, katerih ne opravičujemo — marveč kot kristjani — odkrito priznavamo.

A pri tem, dragi prijatelj, ne pozabi, da je med starši še vedno dovolj idealizma, ki le čaka, kdaj bo našel odgovor v mlajšem rodu.

Nismo popolni — a tudi dobrih zgledov vam ravno ne manjka!

Hudičev advokat

Morris West - Jože Škerbec

V nizki in temačni kuhinji Meyerjeve kočee s čisto preprostim pohištvom in vrsto bakrene kuhinjske posode, ki se je svetila od skrbne roke Nine Sanduzzi, se je čutil Meredith enako sproščene in erako domačega kot v hiši škofa Avrelija. Čutil je enako hvaležnost, toda hitreje in manj zavestno ob tej pri-

liki. Dobro se je zavedal, kako potrebuje prijateljstva in pripravljen je bil, da prehodi več kot pol poti, da bi ga našel. Medtem ko je Meyer pripravljaval skodelici in kaval kavo ter rezal kruh in sir, je stavljal zdravniku drzno vprašanje:

„Kaj je pomenila nocojšnja večerja? Videti je bilo, da je bilo vse vodenó, nisem pa mogel odkriti, kakšen pomen bi imelo?“

„To je dolga zgodba,“ je dejal Meyer. „Da bi jo mogel predstaviti v redu, bi potreboval časa. Srečanje je bilo zamisel contesse. Ona vam je nameravala pokazati tip ljudi, s katerimi boste morali občevati, in da bo veliko boljše, da se naslonite nanjo in ne na par tepcev, kot sva Anzelm in jaz.“

„Imel sem vtis, da se je bala, o čem se bo govorilo.“

„Tudi to,“ je pritrnil Meyer. „Vsi smo se bali dolgo časa.“

„Mene?“ je presenečeno vprašal Meredith.

„Nas samih,“ je s prisiljenim nasmehom priznal Meyer. „Vsi ki smo bili nocoj tam, smo bili na en ali drug način pomešani z življenjem in smrtjo Giacoma Neroneja. Nobeden nima čistih rok.“

„Tudi Anglež, slikar, ne?“

„On se je v to zapletel kasneje. On je anormalen... in se je navdušil s Paolom Sanduzzijem. Dosegel je pomoč contesse, da bi ga zapeljal.“

Meredith se je zgrozil.

„Toda to je pošastno!“

„Je človeško,“ je dejal Meyer mirno. „Bolje bi zvenelo, če bi šlo za dekletce namesto za dečka, toda zamisel je ista.“

„Contessa je dejala, da ste vi privolili, da bi deček delal v dvorcu.“

„Lagala je. Premetena slepar-ka je, zato ji je težko pomagati.“

Prinesel je kavnik na mizo in nalil kadečo se tekočino v glinasti skodelici. Nato je sédel nasproti Meredithu, ki ga je gledal osuplo.

„Zelo odkriti ste, doktor, zakaj?“

„Nekaj sem spoznal, zelo pozno v življenju,“ je dejal Meyer z odločnim glasom. „Nemogoče je pokopati resnico o Giacomu Neroneju zadosti globoko in sedaj nam je okužila noge. Vi boste prišli do resnice prej ali slej in po mojem jo morate spoznati takoj. Tako se boste lahko hitro vrnili v Rim in nas pustili v miru.“

„To pomeni, da ste vi pripravljeni pričevati?“

„Da.“

„In je vaš edini nagib resnica?“

Meyer ga je naglo pogledal in prvič zagledal inkvizitorja v koži Blaisa Mereditha. Previdno je dejal:

„Ali je važno, kakšen je moj nagib, monsignor?“

„Barvo dá pričevanju,“ je odvrnil Meredith. „Lahko zatemni

resnico, resnico o duši nekega človeka.“

Meyer je resno prikimal. Razumel je vidik. Po premoru je odgovoril:

„Kolikor more človek biti pošten glede nagibov, sem pošten. V svojem življenju sem doživel polom. Sam nisem gotov, zakaj. Tudi sem bil udeležen pri smrti Giacoma Neroneja. Zmotil sem se pri tem, vendar mislim, da se nisem zmotil v svoji sodbi o njem. Pogovoriti se hočem o tem, da mi drugi postavi to v perspektivo. Drugače bom končal kot stari Anzelm s sfrknjenimi jetri ker se ne morem soočiti s svojo moro... Zato se vas bojim kot drugi. Če vam ne morem zaupati, vam ne bom mogel govoriti.“

Meredithove oči so se mu razigrano zablislile. Radovedno ga je vprašal:

„In zakaj mislite, da sem jaz vr eden vašega zaupanja?“

„Vi ste toliko iskreni, da vas je sram samega sebe. In to je precej redko v Cerkvi in zunaj nje... Spijte sedaj kavo in pogovoriva se, predno vas spravim v posteljo.“

Toda pogovor se je za Mereditha za tisto noč končal. Prvi požirek kave mu je povzročil gnus, bolečina v želodcu se je prebudila in Meyer mu je pomagal oditi na vrt, da je izbljuval žolč in kri, ki sta ga dušila. Ko je krč pojenjal, je položil Mereditha v lastno posteljo in mu začel tipa-

ti upadli želodec, stiskajoč trdi in smrtonosni tvor, ki se je razraščal ob želodčni steni.

„Vam večkrat tako pride, monsignor?“

„Zmeraj pogosteje,“ je s težavo povedal Meredith. „Najhujše je ponoči.“

„Koliko časa vam dajo?“

„Dvanajst mesecev. Morda še manj.“

„Razdelite na polovico,“ mu je odkrito dejal Meyer. „Nato razdelite še na pol in boste bliže resnici.“

„Tako kmalu?“

„Vi bi morali biti v kliniki.“

Hočem ostati pokonci, kar se da.“

„Skušal vam bom pomagati,“ je dejal Meyer z neustavljivim občudovanjem. „Venčar če se bo to ponavljalo večkrat, bo potreben čudež.“

„To je, za kar hoče škof, da bi prosil za čudež.“ Meredith je povedal, ker je hotel s šalo zavrniti novo bolečino, ki se je napovedovala, toda Meyer je kot pes za kost pograbil za stavek.

„Ponovite!“

„Škof hoče, da bi jaz prosil za znamenje, za otipljiv dokaz o svetosti Giacoma Neroneja. Nekatera ozdravljenja, o katerih se govori, so lahko čudežna, vendar je dvomljivo, da bi jih mogli pravno dokazati... Moje bi bilo edino, ki bi preneslo preiskanja.“

„In kaj ste rekli na to, monsignor?“

„Manjkalo mi je poguma, da bi pristal.“

„Rajši prenašate bolečine, kot jih imate sedaj in ki bodo še prišle!“

Meredith je pritrdil.

„Tako se bojite svojega Boga prijatelj?“

„Nisem gotov o tem, česa se bojim... Je, kot če bi me prosili, naj skočim skozi papirnat obroč. onstran katerega je lahko tema ali pa najvišje razodetje. Ne najdem druge poti kot skok — pa vendar nimam poguma, da bi to napravil. Ali se vam zdi zelo čudno, doktor?“

„Čudno je res, vendar ne toliko,“ je dejal zamišljeno Meyer. „Čudno je za človeka, kot ste vi, če bi šlo pa zame, bi bilo razumljivo.“

Pomislil je na papirje Giacoma Neroneja, ki so ležali nedotaknjeni v njegovi pisalni mizi, in na strah, ki se ga je pollaščal vsakokrat, ko jih je skušal odpreti.

Vendar Meredith ga ni prosil za pojasnilo. Zaprl je oči in se ulegel vznak bled in izčrpan Meyer ga je pustil dremati do polnoči, potem ga je prebudil, ga spremil do graščine in naročil vratarju, naj ga odvede v spalnico.

— — —

O polnoči je Nicholas Black tudi še čul. Sedé na postelji in kadeč cigareto je z globokim zadovoljstvom ogledoval sliko s

Paolom Sanduzzijem, ki je bila postavljena na stojalo nasproti odstrtim zastoram. Lego je skrbno izbral, da bi padala luč na sliko s pravega kota. Zdelo se je, da beli lik dečka izstopa iz temnega lubja drevesa trpinčenja. Rdeče ustnice so se smehljale možu, ki jih je naslikal, in bleščeče oči so zrle zakrito in goljufivo prihodnost.

Narcis se ni videl zaljšega v studencu kot Nicholas Black ob samotnem zrenju svoje slike. Vendar niti ta užitek ga ni zaslepil, da se ne bi zavedal svojega usmiljenja vrednega stanja. To bi bilo še najbolj, kar bi ga moglo približati tistemu, kar imajo drugi moški po lastnem pravu: sinove, porojene iz ljubezni, da jih imajo radi in jih vzgajajo za zrelo moškost. Ne bo nikoli konec preganjanju in trpkemu poniževanju poraza?

Nekoč bo vendarle temu konec. Nekateri razuzdanci so se poročali z neomadeževanimi dekletki, ki so jim rodile otroke in jim grele copate, medtem ko so oni srečni obujali kesanje v svoji jesenski dobi. Kmalu, kmalu bo moral pristati v svojem pristanišču, predno zavejejo zimski vetrovi in zašumi odpadlo listje po vrtnih stezah.

Na misel mu je prišel tedaj pogovor pri večerji in oživel mu je upanje. Meyer je povedal, da bo deček prišel naslednji dan. Njegova mati se bo zmenila z

Anne Louise de Sanctis in ta bo vzela v službo Paola, da bo delal z vrtnarji. Deček bo tam dopoldne in popoldne; Black bi ga lahko naučil lepega vedenja in ga pritegnil v sinovsko razmerje. Potreboval je takta in nežnosti in včasih trde roke, da bi od vsega začetka bilo jasno, kakšne vrste razmerja hoče. Nicholas Black se je zavedal privlačnosti, ki jo je on imel za dečka, in tudi dečkove zmožnosti, da bi potegnil oba v medsebojno propast. Deček bi moral razumeti, da njuno upanje temelji na urejenem odnosu in da bi ju kakršen koli poskus, da izkorišča svojega gospodarja, uničil. Računajoč s časom in lahko dosegljivo domačnostjo v graščini je upal, da bo lahko dosegel.

Skrbelo ga je, ker je uvidel pri contessi le polovico nagiba, da mu pomaga pri osvojitvi dečka. Polovica, ki jo je razumel, je bila zelo preprosta. Ona je potrebovala Blacka, da bi laže vodila duhovnika. Potrebovala je razumevajočega zaveznika, da bi krepil njen vpliv. Toda razlogi, ki jih ona ni razkrila, so mu povzročali hude skrbi.

Svet izgubljenih ljubimcev je džungla, v kateri vlada ves čas ljubosumnost. Nicholas Black je živel dolgo časa v džungli, da bi si delal utvare. Če mu je Anne Louise pomagala, je z namenom, da bi navsezadnje uresničila svoje lastne načrte. Kakšni so bili? Morda strast? Vsako poletje se

vrsta zrelih žensk igračka z mladimi fanti Sredozemlja. One plačujejo in fantini uprizarjajo komedijo z latinskim cinizmom, nato pa se z doseženimi koristi vračajo poročat s svojimi zaročenkami. Toda contessa je bila preveč izkušena, da bi počenjala neumnosti v domači vasi. Capri ima za vogalom, Rim je bil dlje in bolj diskreten. Na voljo je imela denar in prostost, da se je zabavala po mili volji, kjer je hotela.

Imeti je morala torej kak drug razlog. Njen strah pred Meredithom je kazal na osebni odnos z Giaconom Neronejem. Je bila kot Putifarjeva žena? „Radodarna gospa“, ki se je spremenila v furijo, ko je ušel Jožef od nje in ji pustil v rokah tuniko, da bi se zabaval s kmetico namesto z graščakinjo?

Ljubosumnost prevzame večkrat muhaste oblike. Odraščajoči Paolo Sanduzzi je bil lahko trajni očitnik njenemu polomu, ki ga je doživela kot ženska in ljubica. S tem, da bi ga odtrgala od matere, bi se po ovinkih maščevala tudi nad njegovim očetom — in dala pomenljivo znamenje tudi Nicholasu Blacku.

Medtem ko je naslonjen na blazine zrl na podobo Paola Sanduzzi, se ga je počasi polasčala jeza in začutil je silno mržnjo do ženske, ki ga je nameravala kupiti z gostoljubnostjo in z oblju-

bo razstave za tako brutalno sužnost.

— — —

Anne Louise de Sanctis je počivala v svoji marmorni kopalni banji in čutila pljuskanje vode na koži kot znamenje odveze. Odišavljena para se je dvigala v vitkih špiralah in zabrisavala ostre obrise stvarnosti ter se mešala z evforično meglenostjo uspavalnih tablet, ki jo bodo kmalu zazibali v pozabljenje.

Kopalnica s kristalnimi stekleničkami in motnim zrcalom je bila kot maternica, iz katere se je vsako jutro porajala nova in v katero se je povračala vsak večer z grozljivim občutkom samote. Med toplimi marmornatimi stenami se je lahko čutila prevzeto od same sebe samoopravičeno, neodgovorno, ljubkovano z iluzijo večnosti.

Vendar je iluzija postajala vsako noč tanjša in vsako jutro spopad bolj brutalen. Vsiljive roke so se stezale v njeno intimnost in iz somraka so jo izzivali glasovi, naj pride ven v grenki dan, in ona je vedela, da jih ne bo mogla dolgo tišati.

Meyer je bil prvi med njenimi nasprotniki. Zdravnik z razočaranim obrazom in scefranimi zaplestniki, reformator in filozof, človek, ki je znal vse in ni storil ničesar, je bil sovražnik iluzij, ker sam ni imel nobene. Bil je čas, ko mu je ona mogla vsiliti zaveznitvo zoper Giacoma Nero-

neja, toda sedaj je bila vsa nje-gova skrb za Nino Sanduzzi, ki je rodila Neroneju sina. Celo so-čutje, za katero ga je prosila, ji je odrekel, nazadnje pa je še z brutalno frazo razkrinkal njene prevare.

Ona je potrebovala otroka. V tem je bila resnica. Potrebovala je Paola Sanduzzija. Tudi to je bilo res. Toda potrebovala ga je zase. Bil je sin Neroneja. Ona bi mu lahko dala ljubezni in denarja; ljubezni, ki ji jo je Nerone zalučal v obraz, denarja, da bi ga rešila iz umazanije, v katero ga je obsodil njegov oče. Toda Meyer se je postavil vmes, Meyer in Nina Sanduzzi in celo sivi kle-rik iz Rima.

Dolgo časa je že bivala v Ita-liji in razumela je premeteno de-lo Cerkve v svojih južnih vino-gradih. Njeni knezi so igrali po-litiko z makiavelistično spret-nostjo, toda bili so nepopustljivo strogi pri uvajanju javne mora-le, da so po njej vladali strast-nemu pa upornemu ljudstvu. Ni-so oklevali sklicevati se na civil-ne predpise za kršitev božjih zapovedi. Meredith bi ji lahko veliko pomagal kot zaveznik, kot sovražnik bi bil neizprosni in neupogljiv.

Tako se je po čudnih potih po-vrnila k Nicholasu Blacku. Ni imela veliko vere v njegovo trd-nost, vendar je potrebovala za-veznika. Že ga je kupila in lahko ga je sukala. Niti za hip ni ver-

jela v njegove izjave o čistih ču-stvih do dečka.

Slikarju bo dala čas in prilož-nost, da ga bo skušal s prijatelj-
stvom in z obljubo gosposkega življenja v Rimu. Deček se bo naglo dal pregovoriti, ker ga je že prevzelo mladostno nezadovolj-
stvo. Malo pohujšanje zavoljo te povezanosti se bo povečalo. Ma-
terino nadzorstvo Nine Sanduzzi bo sporno. In tedaj — tedaj bo posegla vmes contessa, skrbna padrona, zavzeta za koristi nje-
nega ljudstva. Ponudila se bo, da iztrga dečka iz nezavesti, da bi se pokvaril, in da ga vzgaji najprej v Rimu in kasneje v An-
gliji.

Celé Cerkev bi imela to za za-sluzšno. Če bodo spravili Giaco-ma Neroneja na oltar, ne bodo marali, da bi se njegov sin me-šal z vaškimi vlačugami kot dru-gi kmečki fantini. Čeprav bi Ni-cholas Black igral svojo intri-gantsko vlogo dosita, bo navseza-dnje ona zmagala. Sprehajala se bo po Via Veneto s Paolom San-duzzijem, ponosna in zadoščena, kot če bi ga Nerone spočel v njenem nerodovitnem telesu.

Stopila je iz banje, se otrla in odišavila ter oblekla za v poste-ljo. Ulegla se je pod veliki bro-katni baldahin in se predala u-metno povzročeni zaspanosti ter sanjala o ogorelem in nasmeja-nem fantu, ki ji je trdno stiskal roko.

(Bo še)

MED NAMĀ V ARGENTINI

Obisk mlsijonarja Tomažina

Od božiča do začetka marca se je mudil v Argentini na obisku pri svojih sorodnikih misijonar p. Lovro Tomažin DJ, ki uspešno deluje v Zambiji, kjer je zgradil že 6 cerkva. P. Tomažin je med svojim bivanjem v Argentini obiskal naša verska središča, maševal in pridigal in spdobujal k sodelovanju z misijoni. Pred odhodom je tudi govoril dekletom in fantom v Slovenski hiši po mladinski maši na 1. marčevo nedeljo.

Duhovne vaje za mladino

Štiri zaporedne nedelje v marcu so bile enodnevne duhovne vaje za slovensko mladino v Buenos Airesu: najprej za mladenke do 16. leta, nato za fante nad 16. letom, potem za dekleta od 16. leta starosti in nazadnje za fante od končane osnovne šole do

16. leta. Duhovne vaje so bile v zavedu sv. Vincencija v Villa Devoto in jih je volil g. Andrej Zarnik. Mlajših deklet se je udeležilo 36, deklet nad 16. letom 54, mlajših fantov je prišlo 19, starejših pa 26. Kasneje čez leto bodo še 3-dnevne duhovne vaje tako za dekleta kot za fante.

Igra Desetnik in sirotica

Učiteljski zbor Zedinjene Slovenije je organiziral za nedeljo, 10. marca, začetno prireditev slovenskih šol v Buenos Airesu. Ob 4 popoldne je bila v cerkvi Marije Pomagaj šolska maša, ki jo je daroval msgr. Anton Orehar. V pridigi je govoril šolarjem in staršem. Po sv. maši je bila v veliki dvorani pravljica igra Desetnik in sirotica A. Lovšina, ki jo je režirala gdč. Anica Šemrov, igralo pa nad 40 šolarjev Slomško-

ve šole iz Ramos Mejíe. Scene tri-glavskega sveta, v katerem se od-
vija zgodba o desetniku in sirotici
s hudobno mačeho, vilami, palčki in
divjim možem, je izdelal g. Franc
Vresnik. Režiserko in mlade igralce
so otroci in odrasli, ki so popolnoma
napolnili dvorano, nagradili z nav-
dušenim ploskanjem. Gdč. Šemrov in
vsem sodelujočim se je zahvalil tu-
di šolski referent ZS g. Franc Vi-
trih.

San Martín

V nedeljo, 10. marca, so v Slo-
venskem domu v San Martinu slo-
vesno odprli tri prenovljene sobe, ki
so na nov_o tlakovane, opazene z
lesom in opremljene z novimi lučmi.
Odprtje so opravili predsednik do-
ma g. Anton Žagar, boter doma g.
Adolf Jesih in dušni pastir g. Jure
Rode. Po otvoritvi je bil skupni asa-
do za člane in prijatelje doma.

Redni občni zbor ZS

Upravni odbor društva Zedinjena
Slovenija je sklical za nedeljo, 24.
marca dopoldne, XXVII. redni občni
zbor v Slovenski hiši v Buenos
Airesu. Spored občnega zbora je ob-
segal izvoljitev 2 overovateljev za-
pisnika, branje in odobritev zapisnika
zadnjega občnega zbora, poročila
upravnega sveta in nadzornega od-
bora ter sklepanje o njih ter slu-
čajnosti.

Isti dan je bil tudi očni zbor čla-
nov Našega doma v San Justu.

Prilčetak šolskega leta

Po skupni šolski prireditvi v Slo-
venski hiši v Buenos Airesu so ze-
čele slovenske šole z rednim poukom
v soboto 16. marca. Jegličeva šola v
Slovenski hiši, Prešernova na Pri-
stavi, Balantičeva v San Justu,
Slomškova v Ramos Mejiji in Bara-
gova v Lanusu imajo pouk vsako
soboto dopoldne, Cankarjeva v Be-
razateguiju, Jurčičeva v Carapahayu
in Rožmanova v San Martinu pa v
soboto popoldne. Slovenske šole de-
lujejo tudi v Mendози, v Miramaru
in v Bariločah.

Blagoslovitev križevega pota v cerkvi Marije Pomagaj

V nedeljo, 24. marca, je msgr.
Anton Orehar blagoslovil novi križev
pot v cerkvi Marije Pomavaj, ki ga
je izdelal likovni umetnik Ivan Bu-
kovec. Po blagoslovu so navzoči ro-
jaki molili križev pot, ki ga je spisal
rajni škof Rožman, ki ga je prvokrat
molil 5. avgusta na Tirolskem in ki
so ga velikokrat molili slovenski be-
guncih po taboriščih.

Slovenska vas

Na občnem zboru društva Slo-
venska vas je bil izvoljen nov od-
bor, ki ga sestavljajo: Slavko Re-
ven, predsednik; Tone Brulec, pod-
predsednik; Ignacij Glinšek, tajnik;
Andrej Goljevšček, blagajnik; Fran-
ci Stanovnik, kult. referent; Mar-
tin Boštjančič, gospodar; Franci
Sušnik, mlad. referent. Poleg ome-
njenih je v širšem odboru še več
članov.

NOVICE IZ

SLOVENIJE

Ljubljanska stolnica ima nov križev pot

24. februarja je nadškof Pogačnik v ljubljanski stolnici blagoslovil novi križev pot. Zamislil si ga je kipar France Gorše. Delo je pravo nasprotje prejšnjega velikega križevga pota, vendar tako zelo v slogu našega časa, da more ljudi pritegniti.

France Gorše je priznan slovenski umetnik. Njegova dela so raztresena skoraj po vsem svetu.

Četrty tečaj za organistinje in organiste

S slovesnim bogoslužjem, ki ga je vodil nadškof Pogačnik, se je 22. februarja končal v ljubljanski stolnici letošnji, že četrti tečaj za organistinje in organiste. Med 86 udeleženci — število raste iz leta v leto — so bili poleg ljubljanskih in koprskih navzoči tudi organisti iz mariborske škofije.

Letošnje izpopolnjevanje je s svojo skupino pripravil Jože Trošt. Pri strogo glasbenih temah se je oprl na sodelavce orglarskega tečaja, pri drugih predmetih (liturgika, duhovna teologija) pa na druge strokovnjake.

Mesta v Sloveniji: spremembe so velike

Po podatkih povzetih iz Statističnega letopisa iz leta 1971. imajo slovenska mesta takole prebivalstvo:

Ljubljana: 213.565; Maribor: 115.159; Celje: 34.396; Kranj: 27.209; Jesenice: 17.398; Koper: 17.161; Nova Gorica: 13.568; Novo mesto: 12.070; Trbovlje: 16.658; Velenje: 11.738; škofja Loka: 7.503; Domžale: 6.857; Kamnik: 6.644; Kočevje: 7.377; Radovljica: 5.790; Tržič: 6.755; Zagorje ob Savi: 6.714; Ilirska Bistrica: 6.934; Piran: 5.482; Postojna: 6.048; Hrastnik: 6.081; Murska Sobota: 9.542; Ptuj: 9.463; Ravne na Koroškem: 6.676; Slovenske Konjice: 3.459; Slovenska Bistrica: 5.543; šoštanj: 3.549; Bled: 4.763; Črnomelj 4.004.

Mestno prebivalstvo v slovenskih škofijah

Ljubljanska nadškofija ima 712.038 prebivalcev; od tega jih živi v mestih 48,4%. Mariborska škofija ima 785.407 prebivalcev, v mestih jih živi 32,2%. V koprski škofiji pa je 227.643 prebivalcev, od teh v mestih 32,4%.

Slovenija v Jugoslaviji ima 1.725.088 prebivalcev; od tega jih

zivi v mestih 667.176, kar znaša 28,6%.

Osnovnošolska mladina v Sloveniji od leta 1958 do leta 1973

Od šolskega leta 1958/59 naprej moremo zasledovati razvoj števila šolske mladine v osemletki. Krivulja, če bi jo narisali, se do leta 1962/63 vzpenja, potem pa začne upadati.

Oglejmo si te letnike!

1958/59	223.064;
1959/60	228.364;
1960/61	239.974;
1961/62	244.127;
1962/63	245.611;
1963/64	245.446;
1964/65	241.966;
1965/66	238.997;
1966/67	234.049;
1967/68	230.420;
1968/69	226.886;
1969/70	222.446;
1970/71	218.951;
1971/72	216.610;
1972/73	216.508.

Kazen za dobronamernost: vedno ista pesem

Ustavna razprava je končana. Ob členih, ki zadevajo življenje in delo verskih skupnosti v Sloveniji in SFRJ, so se k razpravi oglasili tudi škofje in nekateri posamezni verni občani. Zlasti škofovski predlogi, ki ki jih je prinesla tudi naša revija, so dvignili veliko prahu. Na najrazličnejših forumih in sestankih so debatirali o njih, vrtali v ozadje, iskali v njih to, česar tam ni ter zahtevali za škofo tudi kazenske sankcije.

Tudi 9. seja občinske konference

OZ ZKS Ljubljana Vič-Rudnik je razpravljala o teh vprašanih. Po članku v „Naši komuni“, ki ga je napisal M. Dimitrič, povzemamo nekaj najvažnejših trditev.

Ena najpomembnejših točk dnevnega reda konference pa je bila (v sklopu ocene družbenopolitične situacije) oživljanje klerikalizma in vmešanje cerkve v politiko, kar se je pokazalo v obdobju ustavne razprave. Klerikalnim krogom, ki se še vedno ne morejo sprijazniti, da so izločeni iz političnega življenja in so se pri ustavni razpravi spet skušali vmešati vanj, je treba ponovno jasno povedati, da v politiki nimajo kaj iskati. Kršenje tega pa je treba brezkompromisno kaznovati. Kam vodi vmešavanje v politiko, je znano iz časov revolucije, ko je bila uradna politika cerkve tesno povezana z okupatorjem in zatiralec lastnega naroda, kot tudi delavskega razreda. Zato je nesprejemljivo kot tudi kaznivo kakršnokoli vmešavanje cerkve kot organizacije v politiko, kar pa se je zgodilo s pismom jugoslovanskih škofov. Konferenca je pismo škofov obsodila in zahtevala, da avtorji in podpisniki zanj kazensko odgovarjajo, ko so kršili zakone in ustavo. Cerkev mora nazaj v okvir verskega čustvovanja in ne sme več kršiti zakonov in ustave, na kar je bilo dovolj opozorjeno tudi že z najvišjih forumov. O tem so govorili sekretar sekretariata CK ZKS Franc šetinc, predsednik ZKS Franc Popit in sekretar IB predsedstva ZKJ Stane Dolanc.“

SLOVENC PO SVETU

80-letnica dr. Valentina Meršola

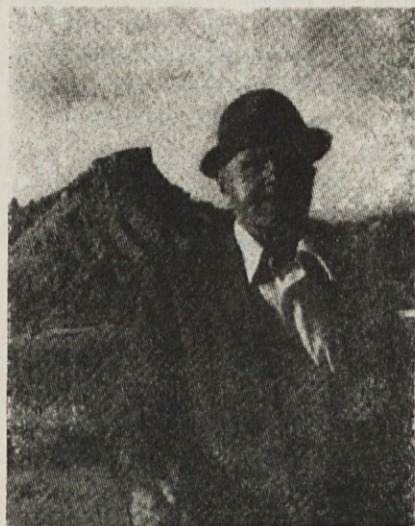
Med slovensko protikomunistično emigracijo imamo vrsto zaslužnih mož. Med najbolj zaslužne, spoštovane in priljubljene pa spada gotovo zdravnik dr. Valentin Meršol, ki je v Združenih državah ob treh sinovih praznoval 80-letnico svoje ga življenja.

Kot vodja civilnega begunskega taborišča v Vetrinju je posredoval pri angleškem šefu taborišča majorju Barreju in feldmaršalu Alexandru, poveljniku zavezniške vojske v Sredozemlju, da je bilo preprečeno nasilno vračanje civilnih beguncev iz Jugoslavije v roke komunističnih partizanov. S tem je rešil tisoče življenj Slovencev, Hrvatov in Srbov, ki bi jih sicer zadela podobna usoda, kot so jo doživeli zvijačno vrnjeni domobranci.

Rodil se je pred osemdesetimi leti v številni družini železničarskega čuvaja v Radovljici. V ljudsko šolo je hodil v rojstnem kraju in v Kranju. L. 1905 je začela delovati prva čisto slovenska gimnazija v škofijskem zavodu v št. Vidu nad Ljubljano. Mladi Valentin je bil med prvimi učenci te škofijske

gimnazije in jo je končal l. 1913 z odličnim uspehom kot prvi najboljši dijak. Bil je med onimi srečnimi učenci, ki so prvokrat v slovenski zgodovini delali zrelostni izpit v slovenskem jeziku.

Po prvi maturi na škofijski gimnaziji je škof Jeglič peljal najboljšje dijake na romanje v Lurd na Francoskem. Med njimi je bil seveda tudi mladi maturant Meršol. Kaj je v Lurdu prosil Marijo? Gotovo sveta, kakšen poklic naj si izbere: odločil se je za zdravniški stan.

Po maturi se je abiturient Meršol vpisal na medicinski fakulteti v Gradcu. Zdravniškega študija se je lotil z vso vnemo, pa ga je dovršil šele čez devet let. L. 1914 je namreč izbruhnila prva svetovna vojna in mladi akademik Meršol je moral zamenjati študij z vojaško suknjo. Poslali so ga na rusko fronto, kjer je bil pomladi l. 1915 ujet in je ostal v ujetništvu pet let. V času svojega ujetništva je deloval kot medicinec, najprej kot vojni ujetnik, nato pa kot prostovoljec jugoslovanske legije. V Odesi se je vpisal kot slušatelj medicinske fakultete.

Jugoslovanska prostovoljna legija je bila predstavljena v Murmansk ob severnem Ledenem morju, kjer naj bi se kot zavezniška četa pridružila tedanjim zaveznikom. V Murmansku je mladi Meršol preživel rusko boljševiško revolucijo. L. 1919 so zavezniki poslali Meršola kot kurirja v Beograd. Ko je dovršil svoje poslanstvo, je bil častno odpuščen iz jugoslovanske armade. 31. avgusta 1919 se je vrnil v Ljubljano.

Da bi dokončal medicinske študije in postal zdravnik, se je hotel vpisati na univerzi v Gradcu; tam so ga pa odklonili kot izdajalca, češ da se je izneveril avstrijski vojski. Zato se je vpisal najprej na medicinski fakulteti v Zagrebu, pozneje pa v Pragi, kjer je medicinske študije dokončal in doktoriral l. 1922. Zanimal pa se ni mladi Meršol samo za zdravniško znanost, temveč tudi za druge vede, posebno za jezike in govoril sedem različnih jezikov.

Zdravniško službo je vršil v raznih bolnišnicah, tako v Celju, Ljubljani in v Nišu, kjer je kot prvi Slovenec dobil podporo Rockefellerjeve ustanove za izpopolnjevanje v zdravniških vedah v ZDA. Tam se je v raznih bolnišnicah specializiral v bakteriološki vedi.

Po končanih študijah v Severni Ameriki se je vrnil v Skoplje v Jugoslaviji, kjer je bil v Zavodu za tropske bolezni vodja različnih oddelkov. Od tam je bil prestavljen v Zagreb v bolnišnico za kužne bolezni, končno je prišel v Ljubljano in je l. 1945 postal primarij splošne bolnišnice. Tu je pridno sodeloval v raznih stanovskih organizacijah, pisal je tehtne strokovne članke in se je prizadeval, da bi vlada razširila medicinsko fakulteto na ljubljanski univerzi.

Njegovo nadaljnje delovanje je preprečila komunistična revolucija v Jugoslaviji. Kot prepričan protikomunist se je z enako mislečimi umaknil na Koroško, kjer je zaradi svojega ugleda in znanja jezikov postal vodja slovenskega begunskega taboriča in tako posrednik med angleškim vojaškim poveljstvom in slovenskimi begunci.

Njegova nepozabna zasluga je, da Angleži niso vrnili v Jugoslavijo slovenskih civilnih beguncev, kar so naredili s slovenskimi domobranci, ki so bili skoraj vsi na grozovit način pomorjeni. Zato gre dr. Valentinu Meršolu prisrčna zahvala. Bog ga ohranjaj še mnoga leta!

svetovne

novice

Prepoved romanj na Madžarskem

Madžarska vlada je prepovedala romanja v stolnice in druge cerkve, ki so jih škofje določili za svetoletne slovesnosti. Iz posebnega pastirskega pisma so potem verniki zvedeli, da bodo mogli prejeti svetoletne odpustke le v običajnih romarskih cerkvah kot „turisti“ ali „izletniki“.

Makarios in sv. sedež

Predsednik Makarios, ki je hkrati poglavar pravoslavnih vernikov na otoku Cipru, je lani navezal diplomatske stike Cipra s sv. sedežem. Letos je naslovil na katoliške prebivalce otoka posebno poslanico, v kateri pravi, da so katoliške skupnosti v njegovi državi pomemben dejavnik razvoja in stalnosti. Ciprski katoličani so latinskega, maronitskega in armenskega obreda.

Omejevanje svobode v Litvi

Od l. 1969 sme katoliško semenišče v Litvi sprejeti vsako leto le 10 kandidatov za duhovništvo. Komunistične državne oblasti zahtevajo, naj jim redovne skupnosti sporoče številke in oznako pisalnih strojev ter izročje v dvojniku odtis vseh črk teh strojev. Tako bodo lažje nadzorovali morebitno rabo teh strojev za širjenje „verske propagande“, ki je po njihovem nasprotna verski svobodi.

Vsepravoslavni koncil

Iz Chambesyja pri Ženevi poročajo, da bo prva predsindodalna konferenca pravoslavnih Cerkva letos. Voditelj pripravljanih del grški metropolit Damaskinos Papandreu sedaj obiskuje razne sedeže patriarhov, da bi se pogovoril o konferenci, ki je bila že večkrat preložena, pomenila pa bo prvo stopnjo za uredničenje vsepravoslavnega koncila, velike zamisli pokojnega carigrajskega patriarha Atenagora.

Pravoslavni v Bolgariji

V Bolgariji je po zadnjih statistikah okoli 6 milijonov pravoslavnih kristjanov. Vseh prebivalcev je 8,5 milijona. V bolgarskih pravoslavni Cerkvi je 12 metropolitov, 10 pomožnih škofov, 1500 duhovnikov, 400 redovnikov in redovnic. Bolgarski verniki imajo na voljo 3200 cerkva in okoli 500 kapel. V 2 bogoslovnih semeniščih se pripravlja na duhovništvo 320 študentov.

**KJE
JE
KAJ**

DUHOVNO ŽIVLJENJE

UVODNIK	Zgradili smo cerkev Marije Pomagaj	257
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Marija v življenju našega naroda	259
	Pavel VI.: Ljubil me je	268
	Marija Roza Billart	283
	Nov obredi zakramenta sv. pokore	273
	Mi, tu, sedaj	276
RAZNO	Pismo Duhovnemu življenju	270
	Pogovor z misijonarjem L. Tomažinom	281
	Nekatera krščanska verstva: Priče Jehova	285
	Prijate človeka	287
	Vojska odrešenja	288
	Binkoštno gibanje	289
V DRUŽINI	Žena, vzgojiteljica duhovnih in zlasti duhov niških poklicev	291
	Krščansko urejanje rojstev	294
	Družinska pošta	297
ZA MLADINO	Tovariši v življenju	300
	Zakaj ne bi smela veleti?	302
	Greš, Jezus, z menoj?	304
	Mladinska pošta	305
ROMAN	Hudičev advokat	307
NOVICE	Med nami v Argentini	313
	Novice iz Slovenije	315
	Slovenci po svetu	317
	Svetovne novice	319

Leto XLI
Številka 5

Maj 1974
Mayo Nº 5

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.
Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah je zaradi sedanjih gospodarskih razmer 100.— pesov za one, ki jo bodo poravnali do konca marca 1974. Pozneje bomo morali pri določitvi naročnine upoštevati nadaljnje gospodarske spremembe; v ZDA in Kanadi 9 dolarjev;; v Avstriji 160 šilingov; v Italiji 3.500 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja in „Božjih stezic“: arh. Jure Vombergar; stalna zaglavja: Stane Snoj.

